

Chocolate love

Contents

Chocolate love	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	3
3. Chương 03	6
4. Chương 04	12
5. Chương 05	17
6. Chương 06	22
7. Chương 07 (End)	27

Chocolate love

Giới thiệu

Chocolate love Tác giả : Devilkjss vs A. S. D Thể loại : Đam mỹ Rating : 18+ Tình trạng : Đã Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chocolate-love>

1. Chương 01

“Cút”

Hắn thẳng chân đạp một phát tống cô bé bắn ra khỏi phòng. Cửa phòng sập lại sau lưng ngăn tiếng khóc lóc thống thiết bên ngoài.

“Anh à, sao anh nỡ lòng nào đối xử như vậy với em chứ? Em nào đã làm gì sai quấy đâu anh?”

Con bé nước mắt ngấn nước mắt dài cào cào cánh cửa gỗ đen bóng.

“Làm sao bây giờ?” – Con bé lẩm bẩm trong tiếng nấc thút thít -”Sắp đến hạn nộp ảnh mỹ nam cho forum BL ABC rồi, lại còn video clip hứa quay cho web GV XYZ, lại còn bài viết cho tạp chí S&M online nữa, làm sao đây? Càng nghĩ lại càng đau đớn làm sao ~”

Đập cửa thình thình, con bé lại gào lên:

“Anh hai, anh mà không cho em chụp ảnh, em tung hết loạt ảnh nude từ hồi anh còn quần tã đến năm ... 4 tuổi lên thay thế đó.”

Cánh cửa lần thứ hai bật mở, hắt mặt đen như đêm ba mươi nhìn con bé một cái tóc lửa.

“Mày lại muốn chụp ảnh để post lên 24 cái forum toàn lũ con gái biến thái bạn mày?”

Con bé run lên cầm cập khi tiếng hừ lạnh phát ra từ cuống họng hắt, lấp bắp:

“Đâu...đâu ... đâu... bọn em đâu có biến thái đâu mà.. Với lại... là 35 trang ... anh ạ” – Giọng nói càng ngày càng lí nhí

“Không?” – Vẻ thâm trầm ác liệt càng hiện rõ trên gương mặt đẹp đẽ – “Thế lần trước bức ảnh bán khỏa thân có tặng kèm chữ ký của tao sao lại được phân phát trong tình trạng đã ghép với một thằng ẻo lả?”

“Chẳng phải anh cũng từng xem ảnh anh X (tên thằng ẻo lả) cosplay Sailor Moon mà khen nức khen nở hay sao. Anh ấy thật là xinh tươi đầy hấp dẫn mà ~ ” Con bé lấy hai tay bưng mặt, bắt đầu mơ màng.

“Còn lần trước nữa tấm ảnh trên bãi biển của tao sao lại hiện lên forum trường, tao sao lại đứng với một thằng đầu sư tử tay trong tay?”

Giọng hắt ngày càng thêm lạnh lẽo.

“Anh ... hic...” Mất con bé rưng rưng. “ S-san là top wanted uke trên tạp chí S&M online. Mái tóc này từng khiến bao anh điêu đứng. Anh nữ nào bảo chàng là đầu sư tử... hức hức...”

Nhìn đứa em gái mình đã từng cứng như trứng mỏng đổ mồ hôi lạnh hắt lại nói tiếp:

“Hôm hội trại, tao nhớ tao khiêu vũ với hoa khôi trường, sao chỉ mới quay nửa vòng đã thấy ảnh tung khắp nơi lại là nhảy với một thằng đầu nấm?”

Len lén nhìn đôi mắt tóa tia lửa điện của ông anh mình, con em càng run dữ dội. Nhưng bộ não fangirl thì không ngừng hoạt động.

“Nếu như anh hai không hoài phí ánh mắt sexy, chết người này cho lũ con gái bốc mùi Chanel No. 5 hàng chợ đó thì ... sẽ có biết bao nhiêu các em zai đẹp da thịt thanh thuần không phải lận đận...”

Vừa nuốt nước bọt, con bé vừa tìm lí do biện minh ình.

“Anh hai à...” – Ngược lên dọc theo đôi chân dài thon thả trước mặt, con em bé nhỏ vẫn cà lăm – “Lần...lần này ... anh sẽ không thất vọng nữa đâu, em thề đó...”

“Không?” – Đôi mày khê nhú, hắt cười nhạt – “Ngoài mấy trò ghép ảnh, show hàng, chụp lén ra thì bọn mày còn có gì khác hay sao?”

“Không đâu, em thề mà.” – Đôi mắt nai huyền của cô em gái long lanh, tha thiết. - “Ngoài những thứ anh kể, cùng với dâm dề, xảo trá, háo sắc, thô bỉ, bệnh hoạn... bọn em cái gì cũng không có mà...”

“Cầm mồm.” – Hắt quát lên giận dữ khiến kẻ-nào-đó kinh hoảng mà rúc vào góc tường, răng đánh vào nhau cồm cộp – “Với những bản tính đó thì đừng nói là con gái, đến cả cầm thú còn phải tôn chúng mày lên làm sư tổ.”

Hít sâu một hơi, hắt giữ nguyên bản mặt băng giá phán một câu xanh rờn.

“Ngày mai, tao sẽ cho người dọn sạch cái ổ thú vật của mày.”

Cánh cửa đóng sầm khiến con bé giật bắn mình. Gương mặt nó chợt xanh chợt trắng. “Cái ổ thú vật” là thứ anh hai thường dùng khi nói đến ... phòng nó.

“Dọn sạch?” – Đôi mắt một mí – Hàn Quốc – trợn lớn như không thể tin vào những điều vừa nghe được – “Vậy chẳng lẽ anh hai định...KHÔNGGGGGGGG”

Nó chạy thẳng về phòng khóa trái lại. Đặt mông ngồi phịch xuống nền nhà mát mẻ, nó đưa mắt nhìn quanh....

Trên đầu giường nó là poster to vật vờ của Takaba and Asami. Trong khung cảnh như hư như thực, gương mặt đẹp đẽ và đôi môi mềm căng mọng Takaba trao về Asami đầy tin tưởng. Dù ngắm đi ngắm lại bao nhiêu lần vẫn khiến trái tim thiếu nữ yếu ớt mê mẩn mà lỗi nhịp.

Đối diện đó Adrian Clay đang ôm chầm lấy Lawrence từ phía sau. Môi hôn nồng cháy, cuồng nhiệt đang lần mò tìm kiếm những vùng da nhạy cảm mà đánh dấu sở hữu. Vết xăm con thằn lằn trên cổ Lawrence đã thành dấu ấn bất diệt trong tâm trí bất kỳ fangirl nào trong lịch sử hình thành nên nhân loại. Để diễn tả về tình yêu của Lawr và Adrian có lẽ chỉ có thể nói rằng: cuồng nhiệt và điên loạn.

Raito và L nào chịu thua kém... đôi cuốn lưỡi cháy khát như gần như xa, cứ hướng về nhau, đầy khao khát chỉ khiến lòng nó thêm ghen ngào.

Các cặp đôi của nó rõ ràng đáng yêu như vậy, ngọt lịm như vậy, mà anh hai không mấy may rung động...

Từ từ đứng lên phía bàn học, nó lướt tay qua giá sách. Tuy rằng lượng sách ít ỏi và 99% trong đó là manga yaoi, SA thì đây cũng là bộ sưu tập nó lên rừng xuống biển, lao tâm khổ tứ, chui tận góc cùng hang mà tìm được, anh hai đã không đồng cảm thì thôi, mà lại còn ...

Từng giọt nước mắt ứ đầy trên khóe mi, tưởng như sắp trào ra khiến nó xót xa, tê dại. Anh hai trước kia rõ ràng rất mực yêu nó, rất thương nó, sao nó chỉ mới bắt đầu hoạt động cho tạp chí online S&M vài tháng mà tình yêu đó đã biến thành thù hận rồi?

Nó đâu làm nên tội nên tình gì cơ chứ.

Ừ thì đôi khi ngứa ngáy tay chân nó trót chụp lên anh hai thay đồ rồi chuyển tay vài ... trăm đứa bạn để cùng chiêm ngưỡng.

Ừ thì có lúc nó ghép ảnh anh ấy với mấy bé giai xinh xắn để âm thầm phản đối lũ con gái phấn son lòe loẹt vây quanh anh nó.

Ừ thì đôi khi vô tình quên đóng laptop để những tấm ảnh anh hai tay trong tay, ôm thân mật với mấy uke nóng bỏng vô tình lọt vào tầm mắt anh ý...

Nhưng tất cả những việc nó làm đều chỉ do tình yêu vô bờ bến của nó dành cho anh được dung hòa với ánh sáng của đời nó – BL- thôi mà. Nó vẫn luôn bỏng cháy niềm khao khát là được đem thứ ánh sáng huyền diệu đó soi đường cho người anh trai nó hằng mến yêu.

Cầm lên quyển truyện yêu thích nhất của mình, nó mân mê giở từng trang. Một bức ảnh rớt xuống cát ngang tâm trạng ngậm ngùi của con bé.

Ôi, chiếc bánh Chocolate to khổng lồ đè trên cơ thể nóng bỏng đang ngụp lặn trong làn chocolate lỏng. Thật ngọt ngào và hấp dẫn làm sao. Cả thân dưới bán khỏa... thật sexy đến mê lòng người ~.

Như ánh sáng lóe lên cuối đường hầm, con bé nhếch mép cười.

“Quên mất nha, ngày kia sinh nhật anh hai rồi...”

~...”

End chap 1

Chuyển cảnh

2. Chương 02

Chap 2

“Buông tay”

“Không”

“Mau buông ra”

“Nhất quyết không”

“Đã bảo buông ra cơ mà.”

“AAAAAA.....

”

Hoàng Bích Huy vừa bực bội bước đi vừa lúi theo cái chân đang bị ôm cứng. Kẻ đang sống chết không buông tha hắn kia là con bạn đã học chung 3 năm cấp 2 với cậu. Không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà cậu lại dính vào mối nghiệt duyên lấy cưa máy chặt cũng không đứt này.

Đành rằng con bé kia bình thường tính tình dễ chịu thoải mái lại không nhõo nũng nịu như những đứa con gái khác, đành rằng với cái bản mặt và vóc dáng nó chỉ cần cầm miệng ngồi yên một chỗ thì có thể lừa được khối thằng ngây thơ, ngốc nghếch, nhưng con bé đó nào chịu ngồi yên, bản chất của nó cứ bộc phát thì người gánh chịu hậu quả đương nhiên là cậu.

Càng nghĩ đến cái khoảng thời gian ba năm trước mà cậu không khỏi đau lòng. Sao người như cậu lại dính vào cái của nợ đầu toàn nước cống và rác thải kia cơ chứ.

“Đam-Thái-Mỹ” – Bích Huy quay lại nhìn cái đứa đang trưng ra hai hàng nước mắt cá sấu mà gần từng chữ – “Cậu nghĩ chỉ một miếng bánh nhỏ xíu của cậu là có thể mua chuộc được tôi?”

“Không, không, đương nhiên là không.” – Bả kẹo cao su khổng lồ lắc đầu nguây nguậy – “Đâu chỉ một miếng này không thôi, tôi sẽ tặng cậu cả cái bánh bằng người cậu cũng không thành vấn đề mà. Chỉ cần...”

“Ha ha ha...” – Tràng cười trầm thấp cất lên cất ngang lời nói của con bé, Bích Huy đẩy đẩy gọng kính hừ nhẹ – “Cậu thấy tôi có phải đứa thiếu thốn tới mức vì Một-cái-bánh mà đánh đổi cả danh dự mặt mũi cùng hình tượng của mình hay không?” Mặc dù danh dự, mặt mũi, hình tượng ... đã bị con bé làm cho tiêu tán từ lâu.

Thái Mỹ nuốt một ngụm nước bọt, lòng thầm nhủ:

“Đam Thái Mỹ cao cả siêu cấp đáng yêu thiên tài xuất chúng...(Tính lược 3000 từ =”=) à, đây là nhiệm vụ khó nhằn, phải dựa vào khả năng uốn ba tấc lưỡi của mày thôi.”

“Không không...” – Con bé bắt đầu quá trình thương lượng bằng nụ cười giả lả – “ Nhị công tử của nhà họ Hoàng sao lại có thể thiếu thốn được chứ. Chẳng qua bánh của người ta là siêu cấp bánh ngọt nha, tìm khắp thế gian cũng không thấy cái thứ hai đâu nha.”

Ngó chăm chăm con bạn đang cố gắng dụ dỗ trai-nhà-lành, Bích Huy chỉ muốn ngửa mặt lên trời cười thật lớn. Thái Mỹ à Thái Mỹ, anh đây không phải dê cho cưng chần, để cho cưng quay nhá. Anh đây đã lĩnh giáo bản chất của cưng hơn ba năm nay rồi nha. Trò này lờn thuốc rồi bé ngốc ạ.

Nghĩ vậy, cậu bắt đầu hăng giọng tỏ ra tò mò:

“Vậy sao? Vậy lần này lại là gì? Bánh kem cacao hình con nhện lông? Bánh kem dâu tây hình áo Bra? Hay ... “thằng nhỏ” của đàn ông làm bằng kem sữa tươi?”

“AAA...” – Mắt kẻ lừa đảo chợt sáng lên như trăng rằm hưng phấn mà hỏi – “Hóa ra cậu vẫn nhớ cái bánh ấy hả? Há há há... Nó là tác phẩm ưng ý nhất của tui á. Nó đứng trong top hàng khủng suốt 3 tháng liền ở các tạp chí và forum BL tui tham gia đó nha. Muốn không muốn không?”

“Muốn cái đầu cậu.” – Bích Huy cảm tưởng như máu cả cơ thể dồn cả lên não.

Cậu lần lượt nhớ đến những chiếc bánh con thần kinh kia làm tặng ình trong các dịp lễ tết sinh nhật mà rùng mình. Đúng là bánh ngọt nó làm ăn ngon kinh khủng, ngon hơn cả bánh mua ngoài các tiệm bánh

danh tiếng rất nhiều. Đúng là những chiếc bánh dưới tay Thái Mỹ làm ra đều làm cậu ăn hết sức hài lòng và thỏa mãn. Nhưng chỉ là khi những chiếc bánh đó được-làm-dưới-dạng-bánh-kem thôi. Đẳng này...

Ai mà ăn nổi một chiếc bánh kem Cacao to hơn cả cái đầu mình mà lại mang hình con nhện lông Amazon cơ chứ. Nhìn những chiếc lông nhện được làm từ chocolate chip mà da đầu Bích Huy thấy ngứa rần rần.

Còn có chiếc bánh kem hình áo nhỏ phụ nữ được cậu mở ra trước toàn thể họ hàng trong ngày giáng sinh hai năm trước. Cậu còn nhớ rõ mình đã túng quần thể nào trước ánh nhìn đầy ý cười của họ hàng cùng bố mẹ.

Kinh dị nhất là cái tính không chịu rút kinh nghiệm của cậu khi cậu hớn hở mở hộp bánh kem con ranh yêu nghiệt ngàn năm kia tặng trước lớp nhân ngày sinh nhật mình năm ngoái. Cả lớp đã hét vang lên kinh hoàng rồi ôm nhau cười ngặt nghẽo trong khi cậu chỉ muốn đâm đầu vào cột chết đi.

“Đừng, đừng đâm đầu vào cột” – Kẻ chết tiệt kia đã hét vang lên khi cậu túm nó ra một góc và gào vào cái bản mặt vô (số) tội kia – “Muốn chết thì đâm đầu vào cái bánh tôi vừa tặng cậu ấy. Nó rất đỉnh nha.”

Nhìn cái bản mặt toe toét kia cậu hận không thể đâm cho nó một cái. Thầm ngược lên trời nguyên rửa con bạn chết toi của mình, có ai lại làm bánh kem hình “thằng nhỏ” của đàn ông rồi đem tặng không hả trời TT~TT.

(Do tính chất...nhạy cảm nên mọi người tự tưởng tượng =..=)

Và cả năm cuối cấp đó cậu nổi danh toàn trường với sự tích hoàng tử một sách là “vật khó gọi tên” khổng lồ – kiếm được “cái đó”(cái đó đó á :”> đồ mặt ~ing) to bằng bắp tay mình chắc chỉ có mình cậu thôi. Những đàn em mới vào, ngây ngô chưa rõ nội tình, nghe còn tưởng thật, luôn dành cho cậu ánh mắt ngưỡng mộ không thôi. Đúng là khóc không ra nước mắt mà.

Cậu lắc đầu nguầy nguậy mong rằng cái quá khứ kinh hoàng đó sẽ theo những cái lắc đó mà bị hất văng vào lỗ đen vũ trụ. Nhìn xuống đôi mắt to tròn đang ngập nước của con bạn, cậu buông một tiếng rành mạch rõ ràng:

“Không.”

“AAAA

”- Con bé hoảng hồn nhảy dựng lên, ôm cứng lấy cổ cậu mà cọ cọ dụi dụi. – “Đừng mà đừng mà.”

“Hết cái gì, tôi cường bạo cô hay cô cường bạo tôi?”

Vừa dứt lời, Bích Huy nghe rõ hàng trăm ánh mắt chọc lủng gáy, rùng hết cả mình.

“Lần này nữa thôi. Lần này mình sẽ làm bánh tử tế mà. Làm hình tròn nha?”

“Tôi mà bị cậu lừa nữa tôi là con cún cậu nuôi.” – Cậu khẳng định một câu chắc nịch rồi nhếch nhếch khóe môi – “Không phải cậu lại định làm ngực phụ nữ cho tôi ăn chứ?”

“Ai lại thế.” – Con bạch tuộc hình người giãy nảy – “Nếu tôi làm thì phải làm ngực đàn ông chứ, ngực phụ nữ có gì hay. Vậy làm hình tam giác ha?”

“Tam giác?” – Bích Huy túm lấy bàn tay đang xoa xoa nắn nắn từ lưng xuống eo chuẩn bị hướng hông cậu tấn công. Cậu cười lạnh ra chiều nhắc nhở – “Vậy không cần đâu, Underwear của tôi nhiều lắm, không cần cậu tặng thêm đâu.”

“Huy à” – Thái Mỹ bắt đầu nhăn nhó. Nó thầm hối hận vì đã ra tay quá sớm. Biết vậy cái bánh kem “Đại nhục bổng” (Tên cái bánh kem =”=) để dành tặng sau cho rồi – “Phải như thế nào cậu mới chịu giúp tôi?”

“Trừ khi tôi chết.”

Hoàng Bích Huy khoanh tay đứng nhìn đứa giờ đã đứng thẳng nhìn cậu cay cú. Khóe miệng cậu vẽ lên nụ cười lười nhác. Giúp cậu có họa tôi điên.

“Nhỏ mọn.” – Con bé lầm bầm – “Chỉ là mặc đồ thổ đẫy xe bánh kem vào sinh nhật anh hai người ta mà cũng không chịu.”

“Thế nào cũng không làm?” – Con bé cố gắng ngắc ngoải.

“Không làm.” – Như đinh đóng cột cậu trả lời.

“Có chết cũng không làm?” – Cổ núu kéo cú chót.

“Chết cũng không làm.”

“Vậy nếu tôi có cách khiến cậu tự nguyện?” – Đôi mắt con bé nheo lại ra chiều suy tư.

“Nếu vậy người tôi đây, tùy cậu chém giết.” – Bích Huy tràn đầy cảnh giác.

“Được.” – Thái Mỹ gỡ ra cái bộ dạng Hồ ty tinh cười gian trá – “Nhớ lấy những gì cậu nói đấy.”

Con bé đưa tay ra trước, theo lễ lịch sự, Bích Huy cũng đành dè dặt bắt lấy. Hai đứa một cười đều một cảnh giác đứng ngó nhìn nhau lom lom.

Rồi một cái đau nhói nháng qua đầu, Bích Huy thấy mặt mày xây xẩm, trời đất hòa làm một rồi đen thui. Cậu ngã ra đất để hiện ra một cái bóng đen thui hẳn rõ cái cười tác quái đến tận mang tai.

Thái Mỹ lật ngửa bàn tay có kẹp chiếc kim tẩm thuốc mê cười man rợ.

“Ngoại trừ biến thái, dâm dê, xảo trá, háo sắc, thô bỉ, bệnh hoạn, tui còn có gian xảo, nham hiểm siêu cấp nữa cơ ~ ...”

Chỉ một ngày nữa thôi vở diễn sẽ được mở màn.

End chap 2

Kéo màn

3. Chương 03

Chap 3

Đam Long tháo cravat quăng thẳng xuống đất, ngồi phịch xuống ghế bành. Miệng lầm bầm rửa cái sinh nhật thảm hại nhất đời mình, tại sao ông trời lại đối xử với hắn quá tàn nhẫn như vậy, cho hắn biết một sự thật chết người ngay vào ngày sinh nhật lần thứ 18 này cơ chứ?

==== flash back ====

Giữa tiếng nhạc xập xình, và giọng khàn khàn gào rú của mấy đứa đàn em, Đam Long nghiêng đầu thì thầm vào tai nàng Hoa Khôi trung học cả nước.

“Dạ Yến, đêm nay em thật đẹp. Hệt như cái tên của em, một bàn tiệc đêm thịnh soạn và vương giả.”

“Nếu em không phải là em gái của Lâm Hào, đại ca tiền nhiệm thì Đam Long, đại ca đương nhiệm của Thuận Thiên bang, bằng đảng trung học lớn nhất cả nước, có ghé nửa con mắt để chiêm ngưỡng Lâm Dạ Yến này hay không?”

“Em là đóa hoa hồng đài các chốn cung đình, đâu cần phải tỏ ra khiêm nhường như thế. Hàng trăm thứ hoa đại ngoài kia chỉ có thể nằm rạp dưới chân em để tôn lên vẻ đẹp của đôi môi đỏ căng mọng này.”

Đam Long vừa nói, vừa vờn đuổi đôi môi Dạ Yến, cô nàng chỉ thật khéo léo tránh đi. Đam Long đành dời mục tiêu xuống chiếc cổ trắng ngần. Một vài tia sáng ánh lên từ chiếc dây chuyền cang tôn lên vẻ đẹp cao

quý của Dạ Yến. Chiếc dây bạch kim với mặt đá pha lê là ... hai biểu tượng nam giới lồng vào nhau khiến Đam Long chết lặng.

Làm sao không đông cứng cho được. Cái biểu tượng này... chẳng phải hần đã từng gặp qua sao rất nhiều lần rồi hay sao? Hơn nữa còn gặp mỗi ngày nữa. Trong phòng con ác quỷ đội lốt thiên thần em gái hần, chẳng những treo nhan nhản khắp nơi, làm background desktop máy tính, không chỉ dán trên cửa phòng vệ sinh, mà còn in lên gối và cả ...áo lót.

Rồi anh chợt nhớ ra, con bé từng hớn hỏ khoe với hần rằng chiếc dây chuyền bạch kim với mặt đá pha lê này, chỉ có những thành viên VIP nằm trong ban biên tập của cái tờ tạp chí online chó má mà-ai-cũng-biết-là-gì-ấy mới được đeo. Nó còn húng chỉ bừa bừa bám theo hần nguyên ngày để ba hoa chính chòe rằng đây là hàng đặt tại một nhãn hiệu trang sức nổi tiếng với số lượng có hạn. Toàn quốc có khoảng 100 chiếc. Trong thành phố nhiều nhất là 10 chiếc. Tuy nó là thành viên mới gia nhập nhưng do đóng góp quá to lớn trong mấy tháng đầu mà đã được đặc cách làm thành viên VIP. Ngoài ra trong trường hai anh em theo học ngoài nó ra ba chiếc còn lại đều an vị trong tay Ban Biên Tập của S&M online.

Nhớ đi nhớ lại, nói xa nói xôi, thì thôi nói thẳng. Thế ra chính nàng hoa khôi trung học đài các Lâm Dạ Yến đây cũng là một VIP trong cái ban biên tập bại não của cái tờ tạp chí chó chết kia.

Thế là bóng hồng đã ngự trị trái tim Đam Long suốt ba năm trung học héo tàn trong phút chốc. Thế là bao công sức để leo lên được vị trí lão đại này, chỉ để được sánh vai cùng tiểu thư khuê các này, chỉ để được lọt vào mắt xanh của nàng, cũng đổ sông đổ biển trong phút chốc. Trong não Đam Long ánh sáng chói lòa chợt vụt tắt, để lại một màu xám tro ảm đạm.

“Mỹ nhân, mỹ nhân của ta ơi TT~TT”

Hần rùng mình, lập tức thu lại bàn tay đang vờn trên người mỹ nhân. Tưởng như nơi hần đang chạm vào không phải làn da mịn màng, mà đây gai góc của một con ác quỷ ngàn năm tuổi hết như em gái hần.

Chưa bao giờ Đam Long uống nhiều như thế, chưa bao giờ hần vừa cạn ly này, đã có ngay ly khác được rót đầy trưng ra trước mặt. Uống cho say, uống cho quên đi tủi hờn của 1 đời hào hoa. Không tha thiết ăn một chút gì, hần cứ uống, Dạ Yến cứ rót, uống để rửa đi hết tiếng cười ma quái của con em gái đang vắng vắng trong đầu. Từng dòng chất lỏng sóng sánh trôi tuột vào cuống họng cuốn phăng đi mọi suy nghĩ của Đam Long. Giờ phút này, hần không nhìn thấy, trong mắt Dạ Yến – người đang thành công trong việc chuốc hần chìm trong men say – ánh lên một tia cười quỷ dị.

==== end flash ====

Mới 9h tối đã về đến nhà, rõ ràng đi ăn tiệc mà lại vác mặt về nhà vào cái giờ dân tình bắt đầu ăn chơi đập phá, còn gì mặt mũi lão đại của Thuận Thiên bang? Nhưng bản thân Đam Long cũng không nản ra được lý do nào để tiền khéo Lâm tiểu thư ra về nên đành dờ dặt.

Mang tiếng đi ăn party sinh nhật mình, mà chẳng bối được chút đồ nào vào bụng, Đam Long ôm một bụng đầy bia đói cồn cào mà lết về nhà.

Cái Tivi chó chết toàn lũ nam ca sỹ diễn viên cũng chó chết không kém, còn cả lũ fangirl bại não la ó khi mấy thằng điên biến thái ve vãn nhau.

Thối nát. Thối nát. Bệnh hoạn. Bệnh hoạn.

Chán nản, hần vứt cái điều khiển từ xa mà vùi đầu lên giường, đành ôm bụng rồng đi ngủ vậy.

Vừa lúc đang mơ màng thì một mùi hương hấp dẫn, nồng nàn quện trên đầu mũi, cuốn lấy tâm trí Đam Long. Mở mắt nhìn lên thì đã nghe tiếng pháo nổ lộp lộp.

Từ cửa phòng một nữ hầu gái mặc váy phong style lolita ngắn cũn cỡn mặt mày hớn hỏ, ham hố, bình hoạn, biến thái... đang đơn đả tiến vào.

“Happy birthday anh hai ~ ~”

“Mày...” Đam Long nhồm dậy, bật hết mọi cấp độ cảnh giác. “... lại đang có âm mưu gì.”

“Anh thật là... Cả em gái mình cũng không tin tưởng là sao. Em nghe mà đau lòng nha ~ ~” Con bé bắt đầu sụt sùi. “Người ta đã cố công làm bánh để mừng sinh nhật anh hai. Mà anh nỡ nào... Thôi, đành vậy...” Nói rồi, cô bé kéo kéo chiếc xe đẩy bánh kem giật lùi đi ra.

“Ấy ấy, đừng đi mà. Anh biết lỗi rồi mà...” Đam Long gọi với theo cốt giữ con bé ở lại. Không phải vì luyến tiếc gì con quỷ nhỏ ấy, mà là cái bụng còn cào phản chủ đang réo gọi mùi hương từ chiếc xe đẩy dài gần hai mét, phủ khăn kín mít. “Em nói bánh kem phải không? Bánh đâu?”

“Anh hai thật là biết thưởng thức nha. Ta daa~ ~” Con bé lật cái khăn khỏi chiếc xe đẩy để lộ một chiếc bánh kem hình một ... quan tài ma cà rồng màu đen bóng, 100% là chocolate thượng hạng. “Đúng sở thích của anh nha. Quan tài ma cà rồng nha, chocolate Thụy sỹ 70% Cocoa thượng hạng nha. Happy birthday anh hai~ ~” Nói rồi, cô bé cầm con dao bằng nhựa, cắt một miếng bánh nhỏ đặt ra đĩa rồi trình trọng bưng đến cho Đam Long.

“Cảm ơn em, Bé con.” Đam Long không ngấm được xúc động mà bật ra một tiếng cảm ơn. Đã lâu lắm rồi hẳn mới không kiềm được gọi em mình là bé con. Mặc dù hình dạng những chiếc bánh con bé làm ra đều rất khủng bố nhưng mà quả thực, anh đói đến mờ cả mắt, chỉ có mỗi cô em gái bé bỏng này hiểu được lòng anh. Cô em gái này, tại sao đến bây giờ, anh mới biết nó đáng yêu đến thế.

(A.S.D :Khi hạnh phúc, Đam Long nhìn ác quỷ cũng ra thiên thần cánh trắng a ~ = =”

Kjss: Hèm phải đâu cưng,mấy thằng “Cầm thú” bị bỏ đói thấy đồ ăn đều tít mắt vào cóc nghĩ được gì cả á.)

“Anh cứ từ từ thưởng thức nha. Em xin cáo lui. “Con bé xòe hai tà váy ngắn cùn cùn, nhún một cái thật thanh lịch rồi trình trọng bước ra khỏi phòng, và cũng trình trọng như vậy khóa cửa phòng lại. Bóng đèn hòa cùng với bóng tối chỉ để lại nụ cười ngạo đến mang tai.

Đam Long đưa một miếng bánh lên miệng, lớp kem xốp mềm tan ra trên đầu lưỡi, vị ngọt lịm chưa tan biến hết thì cái vị đắng dịu dàng đã tê lại trên môi khiến người ta lưu luyến, cứ cắn một cái rồi một cái.

Miếng bánh nhỏ Đam Long chỉ xúc hai miếng là hết veo, liếm sạch chút vụn kem dính trên môi, Phòng riêng, còn mỗi mình mình, cần gì phải giữ hình tượng, hẳn vẫn còn thòm thèm, vớt cả đĩa, đào từng miếng bánh mà ăn ngấu nghiến. Toàn bộ là chocolate thượng hạng, lớp kem mềm xốp cũng thuộc loại cực phẩm. Cho dù đầu óc chỉ toàn nước cống và rác thải, nhưng tay nghề làm bánh của con bé chỉ có thể gọi là quỷ khốc thần sầu. Dù có là kẻ thù không đội trời chung, chỉ cần ăn một miếng bánh cũng có thể xem nó như nữ thần mà cung kính tôn thờ.

Càng ăn càng thấy bụng còn cào, càng ăn càng thấy trong người nóng nực (dù điều hòa mở 16 độ C), hẳn cởi hết áo, để ngực trần mà ăn bánh.

Đang đào dở tay, thì bực một tiếng, hẳn chọc phải cái gì cứng cứng,chưa kịp định thần thì bánh đã lủng một lỗ rõ to.

“Ah ~”

Chiếc bánh rỗng ruột phần trung tâm, từ trong cái lỗ còn vang ra tiếng rên khe khẽ. Đam Long ngậm miếng nghiêng nghiêng đầu ra chiều suy nghĩ rồi lại uống vào, chọt chọt cái lỗ, thứ trong lỗ lún xuống chút xíu rồi đàn hồi trở lại, nhưng không thể xúc lên được, tiếng rên nhẹ lại vang lên.

“Ahh ~”

Từ ngày khai thiên lập địa, Đam Long chưa hề biết e sợ là gì, chỉ có mỗi một cái bệnh tò mò cố hữu trong bản năng. Tiếng rên kỳ lạ chỉ vang lên rồi tắt ngúm càng khiến Long phấn khích.

Anh đặt miếng vào cái lỗ ban nãy, chạm đến chỗ cứng cứng ban nãy rồi chậm chậm kéo một đường dài, tiếng rên ư ử ngày một lớn và ngân thành từng hồi, thậm chí Đam Long còn nhìn thấy cái bánh run lên khe khẽ?!!! Cái nóng nực trong người càng bỏng rát, và đầu đó trên cơ thể Long, rất kỳ lạ (đó đó, chỗ đó đó xấu hổ ~ing :>) phản ứng lại thanh âm ngân nga đó.

“Ah... Ah...”

Tiếng rên mỗi lúc một dai dẳng, mỗi lúc một lớn dần càng thúc giục Long đào thêm vài đường. Bánh đào ra bỏ đi thì cũng tiếc, nên Long cứ thế mà ăn từng chút một, thật sạch sẽ, càng ăn lại càng đói, thậm chí còn mút kỹ những đường rãnh vừa mới đào. Đến khi không còn chỗ nào chiếc muỗng có thể xúc lên được nữa, cũng là lúc toàn bộ thịt bánh đã được ăn sạch, thì... Bên dưới cái bánh, một cơ thể mảnh mai nằm sấp, hai tay xếp sau lưng được buộc lại thật tỉ mỉ bằng một dải ruy-băng đỏ chói, thắt một cái nơ bướm khổng lồ, móng hơi nâng lên, đùi khe khẽ tách ra đầy khêu gợi. Toàn bộ cơ thể đó được bao phủ bởi chocolate Thụy Sĩ thượng hạng, không hề cử động được chỉ có thể khe khẽ run lên từng hồi.

Cái cảm giác đói ngấu vẫn cứ cồn cào cồn cào không dứt được, cả cái cảm giác nóng nực không cách gì trút bỏ cứ điên đảo đầu óc làm hấn không suy nghĩ gì được, mà món tráng miệng trước mặt cũng thoát trông hấp dẫn kỳ lạ. Đặc biệt là đối với tín đồ của vị ngọt như Đam Long, thì thứ chocolate hảo hạng kia tuyệt đối không thể bỏ qua.

Hắn chồm lên cả trên xe đẩy, chằm chằm liếm từng chút, từng chút lớp chocolate cho đến sạch bong, chỉ để lại lớp da hoàn hảo. Tóc, rồi dải tai, đến cổ, rồi đến đôi vai gầy.

Thỉnh thoảng, đôi chỗ chocolate phủ dày, Long phải dùng lực, hút mạnh cho đến khi màu chocolate được thay bằng màu da đỏ đến mức sừng tấy. Vị choco đã ngọt, vị da người còn ngọt ngào hơn gấp bội.

Mùi chocolate quện với mùi nước hoa CK quen thuộc. Gượng đã. Nước hoa CK? Loại này dành cho nam kia mà?

Đam Long vội vã lật cơ thể mảnh mai đó lại, dù đó là một thân hình tuyệt mỹ và non nớt, nhưng vẫn nhìn rõ là một cậu thiếu niên. Chocolate phủ kín cả gương mặt chỉ để lộ đôi đồng tử to tròn, ướt ươn. Từ khuôn miệng hơi hé mở thoát ra hơi thở yếu ớt, làm da đầu Long tê rần rật, chỉ muốn ăn ngấu nghiến cái đôi môi đang hé mở đó. Và não bộ chưa kịp tư duy hấn đã cúi xuống...

Đam Long liếm sạch chocolate trên đôi môi đó, như còn tham lam, lại chọc lưỡi vào bên trong, hương bạc hà dịu dịu vờn trên đầu lưỡi, khiến con dã thú háu đói Đam Long càng hung hăng cắn mút.

Đến khi hấn buông môi thì cậu bé gần như đã chết ngạt. Hơi thở của cậu bé vốn đã yếu ớt, càng trở nên đứt quãng, chính vì đứt quãng mà lại nóng hôi hổi, cọ vào mũi Long lại tạo ra xung điện mạnh đến giật thót. Anh liếm sạch choco trên gương mặt cậu, rồi lại dờ qua hai tai, lộng hành cả vành tai trong, cái cổ tội nghiệp cứ cố gắng lách đi để tránh né nhưng không tránh được, chỉ càng làm người ta thêm kích thích, đặc biệt lại còn là một Đam Long thấy đồ ngọt là mờ mắt đang đói ngấu.

Chiếc lưỡi điêu luyện của Đam Long dờ dặt bàn xuống tấn công cổ cậu, lia đến khuôn ngực, Long liếm sạch một lần rồi ngoáy những vòng tròn liên hồi trên hai đầu nhũ căng cứng đang run rẩy, tiếng rên ư ử lại bật ra như thúc như giục: mạnh nữa đi ~.

Trong cơn mê mết, Đam Long nghe có gì đó cọ nhẹ vào bụng mình. Cúi xuống thì đã thấy một phần cơ thể nhỏ xinh của cậu bé đã dựng đứng hẳn lên, lớp chocolate đen bóng phủ quanh, vì sức nóng tỏa ra mà chảy thành dòng như đang khóc lóc van xin... Đam Long đau lòng mà nhìn từng dòng lệ đen nhỏ giọt liên đưa môi hứng lấy. Cái vị nồng nàn đê mê của thanh chocolate nhỏ xinh cứ trượt dài lên xuống trên đầu lưỡi. Đam Long chỉ chằm chằm ve vuốt, nâng niu, nếm thật chậm thật chậm chocolate nóng, không một chút chocolate nào chạy thoát Đam Long, tất cả đều nhẹ nhàng bị nuốt trọn. Nhưng càng nếm, cơn đói càng dày vò, Long không kim được mà cắn nhẹ một cái.

“Ahhhhhhh

~~~”

Chiếc bánh chocolate bất chợt rung động mà rên thành tràng lớn, từ chỗ cần trào ra một dòng sữa đặc màu trắng đục, chocolate nhân sữa, hương vị cũng cực phẩm thế gian, Long đã ăn hết, vẫn còn thòm thèm luyến tiếc mà muốn ăn thêm. Nhưng thanh chocolate đã mềm nhũn và không còn cái vị ngọt lịm đắm mê hoặc nữa rồi.

Cái đói vẫn cứ cồn cào, môi Long men theo dòng chocolate lỏng tìm kiếm sâu hơn, một nơi khác, chocolate vẫn đang nhỏ từng giọt...

Long nâng “ổ bánh chocolate” lên cao, để lộ ra phần mông đang run rẩy mà rúc chặt. Đỡ dưới thắt lưng “ổ bánh” bằng một tay, tay kia khẽ tách hai bờ mông thon, ấn nhẹ, ép từng giọt chocolate đặc quánh ứa ra, rồi dùng lưỡi đỡ lấy, liếm ngược lên trên. “Ổ bánh” cứ thế mà run bần bật. Lớp chocolate được liếm đi, để lộ ra một bông hoa nhỏ xíu màu hồng nhạt, dịu dịu như món mứt dâu thơm lừng.

Đóa hoa ấy thỉnh thoảng hé mở theo nhịp run rẩy của “ổ bánh” như mời như gọi, thật sexy. Đam Long nuốt nước bọt một lần, rồi thọc lưỡi vào giữa cánh hoa, chọc ngoáy bên trong, khẩy ra một thứ (thứ đó đó) cũng bằng chocolate, đang tan chảy ứa ra chất lỏng ma mị.

(A.S.D:Lúc làm bánh, Thái Mỹ đã khéo léo nặn ra mà nhét vào người Huy, để gợi ý cho Đam Long một cách ăn khác :”>.Kjss: Đoạn này ngoài sức tưởng tượng của ss nha XD~)

Như nhìn thấy kẻ thù không đội trời chung, đầu óc Đam Long choáng một cơn tức giận, cơn đói lại cồn cào dậy sóng, gào rú điên cuồng. Long nhai nát thối chocolate đáng nguyên rửa kia, rồi thọc lưỡi sâu vào bên trong, liếm cho bằng sạch mọi dấu tích mà thứ khốn kiếp kia để lại. Không thể chấp nhận dấu vết của bất kỳ kẻ nào trên ổ bánh ngon lành này, dù dấu vết đó chỉ bằng chocolate. Một lão đại như Đam Long, phải là người đầu tiên, phải là người duy nhất ăn cái bánh này. Không một kẻ nào được la liếm, không một kẻ nào được hót tay trên.

“Ổ bánh” run rẩy dữ dội, và tiếng rên ư ư cứ rầy rà không dứt, càng khiến Long chọc ngoáy sâu hơn, và cơ thể hắn cũng hoàn toàn hưởng ứng mãnh liệt. Đam Long cho hai ngón tay vào trong bông hoa bé nhỏ nọ, phần thịt hồng miến cưỡng tách ra. Dòng chocolate lỏng men theo kẽ đùi mà chảy vào bên trong rãnh, rót đầy nhụy hoa, rồi tràn cả ra ngoài. Không muốn uống phí lớp chocolate xung quanh, Long liếm sạch cặp mông thon và hai má đùi, chỉ để lại phần “bánh” trần trắng nõn. Rồi hắn giữ chặt lấy hai chân của “ổ bánh”, đem phần cơ thể đã căng cứng của mình, từ từ sắp nhập.

“Ah~ Ah~ Ah~”

Chocolate lỏng đã dùng thay chất bôi trơn nhưng “ổ bánh” trên tay Đam Long vẫn run rẩy từng hồi, tiếng rên yếu ớt từ từ rõ dần, ổ bánh bắt đầu có hưởng ứng mãnh liệt, cong người vùng vẫy, càng kích thích Đam Long hung hăng tăng sức lực chiếm hữu.

Tốc độ và biên độ tăng lên, Đam Long lại càng thấy đói, liếm hết chỗ chocolate còn dính trên hai chân, không chừa một kẽ ngón chân hay đầu móng.

Đam Long nghe thấy cơ thể căng cứng và có thứ gì đó bên trong anh gào rú muốn trào ra.

“Áaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

“Ổ bánh” thét thành tiếng lớn, nước mắt ứa ra thành dòng, khóc mãi không thôi, tinh tế và diễm lệ đầy mê hoặc.

Trong khoảng khắc, Đam Long thần thờ thu người trở lại, bông hoa vừa được trả tự do liền ào ra dòng dịch trắng, men theo hai đùi chảy xuống.

Hắn hạ đôi chân bé nhỏ nọ xuống, dòng nước mắt thống thiết của “nàng” làm hắn thoáng luống cuống, không biết thế nào, chỉ có thể ôm lấy, hôn lên mắt, hứng lấy những giọt lệ, nhưng, khi hai cơ thể chạm vào nhau, và hơi thở ấm nóng yếu ớt lướt trên da thịt, trong hắn lại bốc lên một trận nóng bức. Phần thân dưới lại căng cứng.

Đam Long đặt cả ổ bánh lên người mình, hai tay thô bạo tách cặp mông thon đang run rẩy ra, mạnh mẽ xâm nhập. Chiếc bánh chỉ còn biết kêu khóc thảm thiết không ngừng, không phân biệt được do đau đớn hay khoái cảm.

Lớp chocolate còn lại trên lưng và hai cánh tay, Long cũng một lần liếm sạch, rồi ôm chặt lấy chiếc bánh đã không còn vương một chút kem, dè dặt ra bàn. Chiếc bánh chỉ có thể hoảng hốt, ôm lấy vai Long mà rên lên từng tràng.

.
.

* * *

Trên màn hình laptop là hình ảnh truyền hình trực tiếp từ 36 chiếc camera mini gắn rải rác trong phòng Đam Long và trên xe đẩy bánh. Bao nhiêu diễn biến đầy kịch tính của “bữa ăn” đã được ghi lại, không sót một phần nghìn giây nào.

Đam Thái Mỹ (đam mê vẽ đẹp tối thượng) đôi mắt dán chặt vào màn hình, còn tay thì múc từng muỗng sữa chua liên tục liên tục, nhanh và mạnh đến mức sữa chua đổ hẳn ra bàn mà không hay. Cùng lúc đó là biên độ hoạt động của Đam Long trên màn hình càng khùng bố và hung hãn.

Con bé ngó lên chiếc laptop bên cạnh, hình ảnh ba nhân vật VIP của hội vẫn hiện lên bằng webcam, với lấy cái điện thoại, hồi hộp bấm một dãy số quen thuộc. Đầu dây kia là một giọng nghẹn ngào, sụt sùi đầy nước mắt của ... Hoa-khôi-trung-học-Lâm-Dạ-Yến.

“Thái Mỹ đó... hả?”

“Kết nối hình ảnh ổn định chứ Tổng biên tập.”

“Rất... ổn định aaaaaa~. Hình ảnh HD tuyệt hảo, âm thanh trung thực aaaaaa~.” – Tiếng hét vui vẻ hưng phấn theo từng rung động trong màn hình mà vang lên.

Lâm Dạ Yến cắn góc khăn tay, nước mắt lả chả giọt ngắn giọt dài.

“Anh hai của em ~ Thật là phong độ quá đi ~... Tỷ đã chuốc không biết bao nhiêu là bia, mà vẫn còn phong độ đến thế ~...”

Chuông điện thoại lại reo, cuộc gọi trở thành cuộc gọi ba chiều.

“Dạ Yến tỷ, thiệt là uống công tỷ mà. Viarga thượng cổ đỉnh cao đến thế mà thuốc tê liệt Thụy Sỹ thượng phẩm của em hết tác dụng rồi. Cái lũ được sỹ lang băm gì đó, dám đảm bảo công hiệu kéo dài suốt 48 tiếng đồng hồ.” Giọng Giáng Vân lạc đi, bay hết sức sống vì ... mất máu.

“Đừng bức xúc quá, Phó tổng biên tập Giáng Vân.” Thư Ký Bảo Liên cũng tham gia cuộc họp, giọng nói quỵen vào tiếng róc rách của... nước dãi chảy đầy bàn. “Cũng nhờ thuốc hết tác dụng sớm, chúng ta mới có màn hay để xem. Chứ ai đời, H mà không rên rỉ, không cong người, không vùng vẫy, thì còn gì là hứng thú a ~ ~.”

“Phải nha~ Phải nha ~. Ôi.... Bích Huy phát khóc vì khoái cảm kia. Yêu quá đi

”

“Ôi... Bích huy bất tỉnh rồi.

”

“Đề em ấy đi, đề em ấy đi nữa đi. Ahhhh ~”

Thái Mỹ khẽ nhếch lên đôi môi đỏ mọng. Nó nhớ đến cảnh vừa vẽ lên kế hoạch đã được toàn bộ ban biên tập ủng hộ nhiệt tình mà không khỏi thầm cười thỏa mãn. Nó vừa đưa ra yêu cầu, ngay chiều đó toàn bộ vật phẩm, nhân lực đã được cung cấp đầy đủ. Các loại thuốc được dùng tiêm cho Hoàng Bích Huy hoặc tẩm vào bánh cho anh hai cũng được bàn luận hết sức sôi nổi. Yêu cầu cũng thật khó khăn. Nào là Bích Huy phải mê man, lúc đứng thời điểm lại phải thức dậy, tuy nhiên lại muốn động cũng không thể động, cần hét cũng hét không lên, chỉ có thể yếu ớt rên rỉ. Thuốc cho anh hai thì phải thật mạnh để anh phải bất chấp tất cả, dù là nam nữ gì cũng ăn sạch mà không kịp nghĩ suy, đồng thời càng thiết dòng nhiệt huyết tuôn trào tưởng như vô tận. Nhưng mấu chốt là thuốc đưa ra tuyệt đối không được có tác dụng phụ gây ảnh hưởng đến cơ thể dù là nhỏ nhất.

Và... đại công cáo thành. Mọi thứ hoàn hảo ngoài mong đợi.

Cuộc bàn tán trên đường dây điện thoại 4 chiều so với trận chiến trên bàn bánh sinh nhật cũng không kém phần máu lửa.

* * *

Đến tận tờ mờ sáng, chiếc bánh sinh nhật tuyệt hảo mới chính thức được ăn sạch. Đam Long, lão đại của Thuận Thiên bang, tròn 18 tuổi.

Tứ đại mỹ nhân của Ban Biên Tập thì 3 người đã bất tỉnh trước màn hình laptop, chỉ còn lại một mình Đam Thái Mỹ (quả là hậu sinh khả ố, ý nhằm, khả úy), miệng ngậm lolipop, còn tay thoăn thoắt edit video clip với tốc độ điện xẹt để kịp deadline upload cho tạp chí S&M online.

Nguyệt san S&M online tháng này sẽ hot cháy mạng à xem. Anh hai thật là phong độ quá đi ~.

~ Happy birthday anh hai ~

Ghi chú:

Ai đọc được đến đây chắc cũng thấy tình trạng hủ và BT của Kjs và A.S.D đang trong giai đoạn rất sung mãn. Mọi người gật đầu chấp nhận? No no no, đó chưa là gì đâu. Mọi người khi đọc chắc chỉ chăm chú xúc xôi thịt chứ đâu để ý dân tình xung quanh đúng hay không nè? Vậy đừng bỏ qua phần chú giải dưới đây

Lần này hầu hết các nhân vật chính phụ đều đã góp mặt hết sức xôm tụ. Tiếp thêm máu rồi ngồi lại, Kjs và A.S.D trân trọng giới thiệu về quá trình khai sinh tên tuổi các nhân vật như sau:

(Hình chỉ mang tính minh họa :”D)

Nam chính 1 : Hoàng Bích Huy: theo như Gu Gồ ca ca thì nó được nghĩa là viên ngọc tỏa ra ánh sáng huy hoàng ạ. Cái tên này được duyệt bởi lí do : em Huy chính là viên ngọc tỏa sáng rạng ngời trên ... giường anh Long. Trong đồng chocolate em hiện ra làm anh ... lóa mắt và lóa...một số thứ (như đầu óc chẳng được chẳng hạn.)

(Hình chỉ mang tính minh họa :”D)

Nam Chính 2 : Đam Long : Đam là lấy trong từ “đam mỹ” gắn thêm chữ Long cho nó...điên cuồng và mạnh mẽ :”>

(Hình chỉ mang tính minh họa :”D)

Nữ vừa phụ vừa chính :Đam Thái Mỹ : A.S.D giải nghĩa nó là đam mê cái đẹp đỉnh cao ==)) ← – con này thuộc dạng khủng siêu cấm,đến anh nó nó cũng hem tha ==))). Chúng ta còn gặp em nó quây thẳng anh dài dài ==))))))

(Hình chỉ mang tính minh họa :”D)

Nữ phụ 1 : Lâm Dạ Yến : Chữ Dạ Yến là đọc trại từ Yaoi đó a ~, Yến tiệc trong đêm còn mang nghĩa là yến tiệc trên giường đó mà :”>

(Hình chỉ mang tính minh họa :”D)

Nữ phụ 2 : Giáng Vân : Đặt theo đơn hàng định sẵn GV ==)))

(Hình chỉ mang tính minh họa :”D)

Nữ phụ 3 : Bảo Liên : Ai nghĩ nó có nghĩa là sen siếc gì thì nhầm to nhá,nó được hình thành từ từ BL a~

Tên cái bang : Thuận thiên : nghĩa đúng như thế : Thuận theo ý trời á ==)))

4. Chương 04

Chap 4

“Dừng...không...không nữa...đâu”

Bích Huy yếu ớt rên rỉ. Cơ thể trắng nõn giờ đây kín đặc dấu hôn. Chân tay cậu mềm nhũn, cả vùng vẩy cũng không còn sức ~.

“Không cần?” – Đàm Long cười nhẹ, cơ thể càng vận động mãnh liệt hơn – “ Không cần...sao lại rên sung sướng vậy chứ?”

Bích Huy nắm chặt lấy drap giường, một nửa gương mặt vùi sâu vào gối. Dù đã làm không biết bao nhiêu lần nhưng cơ thể vẫn không ngừng đòi hỏi, chỉ có lí trí của cậu là lên tiếng kêu gào cần được nghỉ ngơi.

“Bé ngoan” – Đàm Long nỉ non trong tiếng thở dốc đầy khoái cảm – “ Một lần nữa, một lần này nữa thôi”

Bích Huy mím chặt đôi môi sưng đỏ, thanh âm phát ra yếu ớt khàn khàn:

“Anh... nói thế... bao nhiêu lần rồi?”

Thanh âm thô thể, đứt quãng mà Đàm Long lại nghe ra là van xin, nũng nịu, càng hứng trí bồng bồng mà tấn công thần tốc, hần cười khe khẽ rồi nâng gương mặt nhỏ bé kia lên đặt xuống một nụ hôn sâu tưởng như vô tận.

“Cưng đã đếm sao?” – rồi như kẻ trộm, hần gian xảo cười – “Nếu còn sức để đếm thì chắc làm thêm vài lần nữa cũng không thành vấn đề, đúng không?”

Bích Huy cứng người lại trong giây lát, lằm bằm trong kinh hãi:

“Hắn ... không phải hắn muốn....Đồ quái vật chứ không phải người”

Âm hưởng ngọt ngào lan tỏa khắp căn phòng.Ngoài cửa sổ,ánh dương bắt đầu lóe lên báo hiệu một ngày mới vừa bắt đầu.

Ta là Kjs.Ta cắt cảnh =))

Bích Huy cố gắng cựa quậy, nhưng cậu không thể cử động nổi dù chỉ là một ngón tay. Xương khớp trên người tưởng như bị tháo rời, đau nhức.

Cậu cố gắng lôi lí trí yếu ớt khỏi cơn mệt mỏi quá độ đang kêu gào muốn được nghỉ ngơi. Cố gắng đẩy đôi tay kẻ nào đó vẫn đang gắt gao ôm chặt lấy mình ra để ngồi dậy.

Khẽ nhú mày nhìn căn phòng lộn xộn, Bích Huy muốn khóc mà không ra nước mắt. Cậu hối hận, hối hận rồi. Lẽ ra ngay từ ba năm trước không không nên gặp và làm bạn với cái con điên bại não kia. Nếu có thể không quen biết nó thì tốt rồi, đâu đến nỗi phải mang cả cơ thể mình ra để trả giá như thế này.

Đặt hai chân vẫn còn run rẩy xuống nền nhà lạnh lạnh, cậu toan đứng dậy nhưng một chút sức cũng không còn. Cả người mềm nhũn ngã nhào xuống nền gạch men nhám. Đau đớn từ phía sau truyền đến làm gương mặt đang giận dữ thoáng đỏ bừng.

Nhớ lại cảnh điên cuồng đêm qua Bích Huy lại bặm chặt làn môi. Cậu không thể tin rằng người nằm dưới luôn miệng rên rỉ đòi hỏi kia là chính bản thân mình. Cậu mới mười sáu tuổi nhưng những chuyện thế này đã nghe Thái Mỹ diễn tả không ít. Nghe con bé đọc những đoạn nóng bỏng trong đám “tiểu thuyết đồi trụy” của nó mà cậu bĩu dài môi.

“Đàn ông mà làm với nhau thì chỉ có thằng ở trên sướng chứ thằng ở dưới... tởm chết đi.”

Nhìn cái mặt tỏ ra khinh bỉ của cậu mà Thái Mỹ gờ ngón trở lên lắc lắc:

“no no no, cậu thì biết gì. Nếu như cậu nói thì bọn nó tranh nhau làm Top hết, đâu ai tự nguyện làm Bot chứ.” – Nói đoạn nó xoa xoa cằm đầy ẩn ý – “ Nếu so ra thì Bot lại lợi hơn nha. Công việc duy nhất là nằm im rên rỉ tận hưởng, để thằng Top nó lao động nặng là được rồi.”

Mảng đỏ ửng lan dần từ mặt đến tai rồi xuống cổ, Bích Huy nhớ lại khoái cảm đến mức muốn chết không được muốn sống không xong đã qua đi mà đồng tình. Đúng là cả đêm cậu chỉ nằm một chỗ cho Kể-nào-đó phục vụ mà thôi.

Nhưng nói gì thì nói, cái tên đó cũng thật trâu bò quá đi. Hấn nhào nặn cậu từ tối đến đêm, từ đêm về sáng, cậu mệt mỏi quá độ ngất lúc nào cũng không nhớ. Lúc tỉnh dậy cả người đau rần còn cái tên khủng bố kia thì đã lăn ra ngủ như chết rồi.

Oán hận liếc cái tên kia lần nữa rồi Bích Huy gắng gượng đứng lên. Ánh sáng buổi sớm le lói chiếu qua rèm cửa, Bích Huy khẽ khàng chuyển động. Ngày hôm qua bị Thái Mỹ đánh thuốc và lột trần nhét trong cái bánh, bây giờ cậu đành vớ đại bộ đồ nhẵn nhúm vắt bừa bãi trên nền mặc tạm.

Áo sơ mi vốn dĩ bó sát người kể nào đó khoác lên người cậu lại rộng thùng thình, Bích Huy có cảm tưởng mình đang bơi trong quần áo của người khổng lồ vậy. Mùi hương nam tính do nước hoa người đó dùng hòa quyện mùi chocolate vương vất lan tỏa trong khoang mũi làm cậu cảm tưởng như máu trong toàn cơ thể dồn cả lên mặt. Hai má nóng ran, trái tim nhỏ bé không thua kém đập bình bịch trong lồng ngực.

Bích Huy tập tễnh mở cửa phòng. Trước khi đi không kìm lòng được mà quay đầu nhìn lại người vẫn đang vui mặt vào chiếc gối mềm mại. Bờ vai rắn chắc hoàn toàn lộ ra ngoài, những vết cào cấu hằn rõ trên tấm lưng rộng lớn. Từ phần hông được che phủ bởi tấm chăn mỏng gợi lên cảm giác hấp dẫn khó diễn tả. Gương mặt người đó bình thản ngủ, khóe môi vẫn nhếch lên một nụ cười, trông vô hại như trẻ con thế mà...

Vẫn bấm chặt bờ môi, Bích Huy nhẹ nhàng khép cửa lại lén lút bước xuống lầu. Cả căn nhà rộng lớn vẫn yên tĩnh chìm trong giấc ngủ chỉ có thanh âm quần áo trên người cậu khẽ sột soạt. Cậu tập tễnh mở cánh cổng chỉ cài then, chật vật bước đi như trốn chạy. Phía cửa sổ nơi lầu hai sau lưng cậu, một người con gái vén rèm, chỉ để lộ đôi mắt thâm quầng vì cả đêm không ngủ cười ma mị nhìn theo bóng dáng nhỏ bé đang khuất dần cuối con đường.

Kéo rèm kéo rèm

“ĐAM THÁI MỸ”

Thái Mỹ ngóc đầu,ngơ ngác chui ra khỏi chăn ngó quanh quất

“Trời sập sao?” – Mổ lăm bấm trong cơn mơ màng.

“ĐAM THÁI MỸ”

Tiếng rống như khùng long vào ngày tuyết chủng vang lên ngoài cửa phòng, Thái Mỹ vẫn lảng lảng trong cơn ngái ngủ nghĩ nghĩ:

“Đập kiểu kia liệu cửa phòng mình có hát bài The last goodbye không ta?”

“ĐAM THÁI MỸ, MAU RA ĐÂY, MÀY KHÔNG TA ĐỪNG TRÁCH ANH MÀY ĐỘC ÁC.”

“Anh? Anh hai sao?”

Con bé nghiêng nghiêng đầu nhìn đồng hồ. A~ 9 giờ sáng,còn sớm mà.

“Mặc kệ đi” – Tự lăm bấm,con bé với lấy cái gối trùm kín đầu...ngủ tiếp.

RẦMMMMMMM

Cánh cửa phòng Thái Mỹ đi thẳng thiên sau cú đập giáng trời của Đam Long. Hấn chỉ mặc độc một cái quần jeans bó sát, để lộ ra đôi chân thon dài thẳng tắp. Tuy nhiên gương mặt đang phát hỏa không hề khả quan như cơ thể hoàn mỹ kia, mà nó đang báo hiệu cho cơn giông tố với sấm vang chớp giạt đang ừn ừn kéo tới.

Bước lại giường, hấn xốc lên tấm chăn để lộ ra đứa em gái óc toàn nước cống đang cuộn tròn như con tôm ngáy pho pho. Cơn tức bốc lên quá đầu, hấn xách tai con kia lên cứ thế hét vào.

“ĐAM THÁI MỸ.”

“Có chuyện gì?”

Đam Thái Mỹ uể oải ngược lên. Không phải đêm qua đã khiến anh hai tận hứng rồi sao? Hôm nay còn nổi điên cái gì vậy trời, làm điên người ta rồi.

Con bé ngật ngưỡng ngồi dậy, nó lắc lắc đầu để thoát khỏi cảm giác ong ong mà nhẩn nhó.

“Anh hai, còn sớm mà đã có chuyện gì vậy?”

Người đứng trước mặt nó tỏ ra sốt ruột không thôi mà hỏi dồn.

“Người đâu?”

Thái Mỹ nghi hoặc ngược lên nhìn hấn hỏi lại:

“Người?”

“Đúng người đâu.” – Đam Long cứ chòng chọc nhìn xuống đứa em gái mình, đôi mắt tóe lửa như muốn bổ tung đầu con kia để moi ra câu trả lời.

“Người nào chứ?” – Đam Thái Mỹ hơi hơi nhíu mày suy nghĩ, có phải anh hai bị tình trùng lên não không, đang nói tới ai cơ?

“Người trong bánh chocolate” – Đam Long sốt ruột, hấn bắt đầu tỏ ra không kiên nhẫn – “Cái người mà nhốt trong bánh Chocolate tối qua ấy.”

Đam Long ngày càng điên tiết chờ máu con kia lết lên óc. Sáng sớm nay khi mơ màng tỉnh giấc, hấn ngọ nguậy xoay người định bụng sẽ ôm chặt lấy cơ thể mềm mại thơm mát kia mà cọ cọ. Sau đó muốn hôn cậu bé đó một cái thật sâu, tiếp đó...tiếp đó là gì nhỉ? Bộ não vẫn còn ngây ngất trong hạnh phúc vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi đêm thần tiên hôm qua rục rịch. Đúng rồi, đương nhiên là “ăn sáng” rồi. Phải “ăn” cái “bánh sinh nhật” của hấn vài lần nữa mới thỏa.

Nhưng hấn chợt thanh tỉnh khi bày tay mình với vào khoảng không. Bên cạnh hấn chần nệm đã trở nên mát lạnh, dường như những gì đêm qua chỉ là giấc mộng không hơn không kém.

Hấn có chút buồn bực. Nhưng nhìn lại căn phòng hỗn độn, xung quanh tràn ngập những vết bẩn từ Chocolate và mùi tinh dịch đậm đặc thì hấn khẳng định lần nữa đó không phải là mơ, chưa từng là mơ. Bộ đồ hấn vội vã vất xuống sàn hôm qua không cánh mà bay, còn lại chỉ là sợi ruy-băng đỏ thắm.

Hấn khẽ cười lên thích thú. Tuy đêm qua quá thực quá mức hoang đường nhưng hấn lại rất thanh tỉnh. Chỉ là có chút không khống chế được lửa dục trong người, còn lại cảm giác khi đụng chạm, khi liếm láp, khi vùi mình trong cơ thể ấm áp kia hấn nhớ rất rõ ràng. Xúc cảm mê người ấy khiến hấn không kiềm được mà liếm môi. Đó chính là “chiếc bánh ngọt” ngon nhất từ trước đến nay hấn ăn được.

Đứng một mình giữa căn phòng vương vãi đầy vụn bánh, Đam Long chợt thấy ảm ức. “Chiếc Bánh nhỏ” đáng ghét, nhân lúc hấn ngủ lại chạy trốn mất tiêu, vậy ngọn lửa vẫn đang bùng bùng trong hấn lúc này phải làm thế nào bây giờ?

[ASD: Đúng là đồ cầm thú!!!! Ăn đến thế mà còn đói à ?!!!

Kjss: em ko cần bức xúc như thế đâu =>) đây là dạng công ss thích mờ biết làm sao được =>))

ASD: Okay okay, em sợ =>))

Kjss: quá khen quá khen *cúi đầu*

Giải pháp cuối cùng, muốn cởi chuông phải tìm kẻ thắt chuông, Đam Long mặc đại một cái quần trong tủ rồi lao ra khỏi phòng hướng tới con em gái tra hỏi cho ra lẽ.

“Người trong bánh? Em nhốt?” – Thái Mỹ khẽ giật mình. Chẳng lẽ anh hai đến... trả thù vì chuyện đêm qua? Chẳng phải anh ấy đã rất vui vẻ hay sao? Dù thế nào đi nữa, cũng phải bình tĩnh mà tiến. Thái Mỹ dẫu môi. – “Trong nhà chỉ có hai anh em, em chẳng biết anh đang nói gì cả.”

“Mày đừng có giả ngu.” – Đam Long như kiến bò trong chảo, đối diện với cái bản mặt ngây-thơ-vô-(số)-tội kia, hận không thể đập nó bay khỏi cửa sổ. – “Bánh đó không phải mày tặng? Có người trong ấy thì chắc chắn do mày nhét vào.”

“Em có tặng bánh cho anh.” – Thái Mỹ ung dung vuốt tóc. – “Nhưng làm gì có người nào chứ. Anh bị say rượu à?”

“Câm mồm” – Hấn rống lên bực tức, cái con này định giỡn mặt hấn sao? – “Mày đã bao giờ thấy tao say chưa? Dù uống thì với cả thể giới thì tao cũng cóc bao giờ say nhá.”

“Vây...vây...” – Thái Mỹ vờ hoảng hốt. – “Chẳng lẽ anh gặp ma sao?”

“Ma?” – Đam Long nhường nhường mày.

“Phải đó.” – Thái Mỹ ngân giọng đầy thâm lương. – “Chắc có một em zai mi thanh mày tú nào đó phải lòng anh hai, ôm nỗi niềm riêng mà tức tuổi ra đi, đến linh hồn còn không thể siêu thoát, chỉ có thể nhân dịp sinh nhật anh hai, vét chút tinh lực cuối cùng mang cơ thể dâng trọn cho người để yên lòng nhắm mắt. Anh hai của em à, sao mà đào hoa quá, làm khổ bao nhiêu kiếp người. Anh hai thấy có đúng không~?”

“Đúng?”

Nhìn đôi mắt to tròn trước mặt chớp lấy chớp để, Đam Long nhovn miệng cười, ngồi xuống bên giường Thái Mỹ. Hấn vươn hai tay kéo căng gương mặt tròn tròn có năm, sáu phần giống mình kia ra hai bên.

“Mày tưởng tao như mày chết chìm trong cái đồng “sách báo bẩn” kia mà ngu người rồi hả? Tao không phải trẻ con nhá, lên giường với người hay ma cũng không phân biệt được nhá. Tìm lí do nào khác thuyết phục hơn đi cưng.”

“Anh ai...au au au à...” (Anh hai, đau đau đau mà)

Nhìn đôi mắt tròn to ngấn nước kia, trong đầu Đam Long chợt lóe lên ý tưởng:

“Mày bảo em zai mi thanh mày tú?” – hấn cười ranh mãnh – “Sao mày biết là THẮNG NÀO chứ không phải CON NÀO?”

Động tác xoa xoa đôi má của Thái Mỹ bất chợt cứng đờ. Chết cha, lỗ miệng rồi. Cười giả lả ngó lên hung thần ác sát trước mặt, nó muốn khóc quá đi, đúng là khôn ba năm đại một giờ mà.

“Mày nói không thì bảo” – Đam Long gờ ra cái bộ dáng côn đồ bẻ bẻ các đốt ngón tay cười lạnh lẽo.

“Không nói” – Con em lại trưng cái mặt muôn chết không sờn – “Thiên cơ bất khả lộ, không nói.”

Nói xong lại khề nhích nhích mông toan trốn.

“Mà...” – Nó tò mò ngược lên nhìn kẻ đang bốc hỏa đến mức gần như tự thiêu kia thỏ thẻ.- “Anh muốn tìm làm gì nữa chứ, ăn cũng đã ăn rồi...”

“Trừng phạt.” – Thanh âm sắt đá vang lên đánh gãy câu nói chưa kịp thoát khỏi miệng Thái Mỹ. Ánh mắt hấn mở mọt như thể người ở đây nhưng tâm hồn đã phiêu lãng đến tận đâu đâu rồi. – “Dám chạy trốn khi anh đây chưa cho phép, thật không biết quy củ là gì.”

Thái Mỹ khề rùng mình. Thôi rồi Bích Huy, mày sao lại ngu ngốc chọc giận cái lò bát quái này rồi.

(Kjss:con này mày nói mà không nghĩ do ai hại nó mà ra hử ==?)

ASD: Ểm là thiên thần cánh trắng a~, chỉ đưa các số phận thuộc về nhau đến với nhau, không chấp nhận được việc các số phận bỏ trốn ==)))

“Đừng có lằng nhằng nữa, mày có nói không?”

Đam Long thật sự không muốn đứng đây cù nhây với cái con này nổi nữa, hấn đã cuống lắm rồi.

(Kjss:Bán cái gì ta :”>

ASD: Có “vấn đề”, cần phải giải quyết gấp, nếu không sẽ gây hậu quả khó lường :”>)

“Không, anh có giết em em cũng quyết không mở miệng”

Đùa sao, nó dù là cầm thú thì cũng là loại có đạo đức nha. Bán đứng bạn thân thì có thể chứ đồn Bích Huy vào con đường chết nó nhất quyết không làm. Dù sao đó cũng là đứa duy nhất (đáng để) nó lừa được nha.

Nhìn con em gật đầu một cái chắc nịch mà Đàm Long tức ói máu.

“Mày....mày muốn làm phản sao?”

“....” – Sợ quá đi – nó khóc trong lòng.

“Mày chán sống rồi hả?”

“....” – Khủng bố quá hà, má ơi.

“Tao sẽ đốt hết cái đồng rác của mày, xem mày có khai ra không.”

“....” – Thái Mỹ vẫn kiên cường vững chãi dù trong bụng nó đang gào khóc rên la.

“Được. Mày không khai. Tao tự có cách giải quyết của tao.”

Đàm Long bắt lực gầm gừ rồi bước đi. Hắn không tin bằng cái vị trí đại ca của bang Thuận Thiên – bang phái hùng mạnh nhất trường trung học “Hoa Anh Đào” này – mà không thể tìm ra “cái bánh nhỏ” kia của hắn.

Thái mỹ dựng thẳng đôi tai nghe ngóng. Đến khi tiếng bước chân gập dứ kia xa dần rồi mất hẳn,nó mới dám nhắc điện thoại lên bấm dãy số quen thuộc.Khi đầu dây bên kia vừa truyền đến giọng nữ trong trẻo đang ngái ngủ nó mới dám khóc rống lên.

“Tổng biên tập ơi em sợ quá đi oaoaoaoa~”

5. Chương 05

Chap 5

Mọi buổi sáng tại trường Tư thực “Hoa Anh Đào” đều náo nhiệt như thế.

(ASD: Hoa ANH đào nhé, các chú không được lém phéng ==)) Kjs : ==”=)

Mấy em nữ sinh đứng thẳng tắp thành hai hàng hai bên đường, đưa ánh mắt hình trái tim lồi nhíp, hay hình ánh sao lấp lánh đầy ngưỡng mộ.Nam sinh thì chẳng dám lém phéng xung quanh con đường mà các nàng đã vạch lối đó, chỉ không hện mà biến mau cho đẹp trời.

Lối vào vịnh dự chẳng mấy chốc đã đông nghịt người, một đoàn nam sinh rất quy củ và hàng lối vây quanh ba đàn anh cuối cấp rất phong độ,một người áo phanh ngực đầy tự tin, một thì chỉnh tề nhưng tay lại cầm một thanh kiếm Nhật màu đỏ rực, và người còn lại, rất hiền từ đỉnh đạc tiến vào từ phía cổng – Đoàn diễu hành của Băng đảng hùng mạnh nhất khối trung học – Thuận Thiên Bang.

Lại nói về Thuận Thiên Bang, hơn một ngàn lâu la từ khắp các trường trung học trong thành phố, không ai nghe qua đại danh Tam Tinh Sát đứng đầu bang phái: đại bang chủ Đàm Long, tả phó bang chủ Lâm Thừa Phong và Triệu Linh Nghiêm hữu phó bang chủ mà không cúi đầu thuần phục.

Tam Tinh Sát không chỉ nổi tiếng lãnh huyết vô tình, mà còn phong nhã hào hoa, là niềm ước mong của bao thiếu nữ cao trung (trở xuống) và đại học (đổ lên). Nhưng các nàng chỉ có thể thầm kín mà tôn thờ. Vì, hậu phương vững chắc phía sau họ, là tứ đại mỹ nhân Dạ Yến, Giáng Vân, Bảo Liên, Thái Mỹ nghiêng nước khuynh thành của Trường trung học “Hoa Anh Đào”.

Từ đó, hình thành nên một luật bất thành văn: trong bán kính 3 mét, phàm là nam hay nữ, nếu muốn toàn mạng, đều không được lén phéng quanh các lão đại. Người trần mắt thịt chỉ có thể đứng từ xa mà ngắm nhìn.

~~ Tự sướng hoàn thành~~

Từng phút chậm chậm trôi qua, mãi mà chuông hết tiết 5 vẫn chưa chịu reo. Đam Long bắt chéo hai chân để lên bàn, ngáp một cái thật dài đầy chán nản.

“Hiếm khi thấy cậu thiếu sinh khí như vậy. Có gì phiền não sao? Bang chủ?” – Linh Nghiêm mỉm cười, tay không rời quyển sách 360 trang, nói vọng qua từ bàn bên cạnh.

“Một con thỏ kiêu kỳ nào đấy nhảy vọt khỏi vòng tay của cậu mà chưa được cậu đồng ý, nên đâm ra bực dọc phải không? Bang chủ?”

Một giọng nói nhẹ như gió từ phía sau truyền tới mà đâm một nhát vào tim đen Đam Long suýt chút ngã ngửa ra sau.

“Cậu.. – Đam Long nghiêng rằng.” – Cậu ngậm miệng lại không nói gì cũng không ai bảo cậu câm đầu, Thừa Phong ạ.

“Không được làm mất mặt bang chủ trước mặt anh em, tả phó bang chủ.” – Linh Nghiêm lại mỉm cười.

“Lại là lỗi của tôi chứ gì?” – Phong cười nhạt. – “Nếu cố chấp không buông, thì bắt về trói lại là được, sao phải suy nghĩ nhiều như thế.”

“Bắt?” – Đam Long gãi gãi cằm. Rồi như ngộ ra điều gì, vỗ vai Phong hết sức vui vẻ. – Ý kiến hay. Bé Phong quả là nhạy bén. Bang chủ ta sẽ hậu đãi cậu thật tốt.

“Vút!” Đam Long vừa dứt lời, đã thấy ánh chớp lướt ngang tầm mắt, nghe rõ cảm giác kim loại lạnh lạnh kề ngang cổ.

_Mặc áo phanh ngực như thế này, người khác rất dễ xin một chút quà mọn bên dưới mấy cái xương sườn của cậu đấy. Thừa.Bang.Chủ. – Phong gần từng tiếng một. – Đừng có gọi tôi bằng cái tên đó...

_Suốt ngày nhăn nhó như thế cũng không tốt cho “nàng” đâu, Phong Phong bé nhỏ ạ. – Vẫn giữ cái bản mặt cười cười đều đặn, Đam Long nhỏ giọng dần. – Như thế rất là kích thích tôi đó.

_Chết tiệt!

Phong cầm kiếm chém luôn, nhưng mũi kiếm chỉ chém nát cạnh bàn của Đam Long mà thôi.

_Bé Phong ơi, cậu còn phải tập luyện nhiều lắm. – Giọng cười cười bốn cột của Đam Long từ sau lưng Phong truyền tới.

_Mẹ kiếp!

Phong bỏ tức giận bỏ kiếm trở lại bao rồi hùng hổ ra khỏi phòng, lúc lướt ngang bực giảng cậu không quên bỏ lại một tiếng “Chào thầy” thật lễ phép.

Thầy giáo cũng chào cậu, ung dung tiếp tục giảng bài, các học sinh khác cũng vẫn nghiêm chỉnh làm bài, không hề có một lời xì xầm nào hết, mấy vụ này vốn đã thành chuyện thường ngày ở huyện.

_Cậu ta lại thế rồi. – Linh Nghiêm đóng quyển sách, nhìn qua Đam Long mà thở dài. – Bang chủ thật thích chọc ghẹo cậu ấy. Vẫn còn cay cú việc 16 cô em lần trước cậu tổ tình đều thú nhận là đã thích Thừa Phong sao? Chỉ tội cho Phong thôi. Lần nào các em cho cậu cái số de, cậu ấy đều lãnh đủ.

Đam Long lại ngồi bắt chéo trên cái bàn đã bị gọt thêm một tý (cái bàn vốn đã bị gọt đến nỗi chẳng còn chút gỗ nào làm thuốc, chỉ trơ khung sắt), hai tay vòng sau đầu suy nghĩ.

_Lần này thì đúng là lỗi của tôi thật. Lần sau tôi sẽ tạ lỗi với cậu ta. Thậm chí còn phải cảm ơn cậu ta nữa.

_Tôi không nghe lầm đấy chứ? – Linh nghiêm suýt chút không dám tin là lão đại đang nói, Đam Long mà chịu nghe lời người khác hay sao?

_Còn cậu, chuẩn-bị-lực-lượng-cho-tôi. Tôi muốn mở một tìm kiếm trên địa bàn toàn thành phố. – Đam Long xiết chặt một bàn tay.

“Cái bánh nhỏ” của ta, để ta lật tung cả thành phố này lên, xem em trốn đi đâu.

~ ~ ~ * * * ~ ~ ~

Trước mắt cậu là bóng đêm, chỉ có một vài tia sáng soi tỏ mặt người, soi tỏ ánh mắt sắc bén, lạnh lẽo, đói khát như dã thú, không cho người ta cảm giác gì khác ngoài hoảng hốt và sợ hãi. Người đó đứng trong bóng tối, nhìn cậu chăm chăm.

Toàn thân cậu run lên từng đợt, chỉ muốn thét lên, rồi bỏ chạy, nhưng cánh tay rắn rỏi đó đã túm chặt lấy cậu từ phía sau. Mỗi lần va chạm, là mỗi lần đau đớn, muốn gào thét nhưng không thể cất được thành lời.

Nhưng, khi kẻ đó quay đi. Cánh tay cậu lại vô thức đưa ra, với lấy bóng người dần rời xa đó, và cũng không cách gì níu giữ được. Đôi chân tê dại, không thể chạy đến, cổ họng tê đặng không thể kêu lên. Cậu chỉ bắt lực nhìn người đó hoàn toàn tan biến vào bóng tối.

~ ~ ~ * * * ~ ~ ~

Vừa tan học là Thái Mỹ tức tốc xách cặp xách áo nhào ra cổng. Hôm nay, bàn của Bích Huy lại trống. 3 ngày rồi Huy không đi học. (Bị “thịt” đến thế, lết đi học nổi là chuyện lạ đó). Thế là, Thái Mỹ trực chỉ nhà Bích Huy mà tiến. Phải bắt được Huy trước anh hai, không thì kế hoạch siêu cấp vĩ đại sẽ giữa chừng thất bại. Mà Đam Thái Mỹ này, chưa bao giờ biết đánh vần chữ t-h-ấ-t-b-ạ-i.

Thái Mỹ đến, vừa may đúng lúc Bích Huy đang chân thấp chân cao đem rác đi đổ, liền í ới vẫy tay.

_Huy ơi Huy!!!!

Vừa nhác thấy bóng con ác quỷ đầu-toàn-nước-cống đang hớn hở lao tới, Bích Huy quăng cả thùng cả xô cả bịch rác, nháo nhào chạy vào nhà, đóng sập cửa lại một cái.

“Rầm!”

Huy ề cổ mà kéo nhưng cửa không đóng kín lại được, lúc mở mắt ra nhìn cho rõ thì cái đầu của Thái Mỹ đang chèn ngay đồ cửa. Cặp mắt trừng trừng nhìn Huy.

_Cho-người-ta-vào

– Âm thanh từ còi chết vọng về...

_Không! Không! Á á á á!! – Huy hét thất thanh, kéo cửa ra đập cửa vô liên hồi mà Thái Mỹ không si nhê.

_Không mở cửa. Ta gọi Đam Long đến bắt nhà người

.

_Không!

Chỉ còn thiếu nước quỳ xuống cảm nhang mà lạy con giặc cái này, Huy nghiêng răng nghiêng lợi mếu máo.

_Đam Thái Mỹ, bà tha tôi đi. Đừng có kêu tên cảm thú đó đến đây. Hấn hành hạ tôi ra nông nổi này rồi, bà còn xuất hồn ra ám tôi, để tôi sống không được chết không xong bà mới vừa lòng hả dạ hay sao. Tha cho tôi đi, buông tha tôi đi.

_Tôi sẽ tha cho ông~. Chỉ cần ... ông ngoan ngoãn nghe lời tôi~

Bích Huy nghi hoặc lườm nguyệt con kia. Không nghe lời nó nó mang anh hai nó đến chém mình? Hay nghe lời nó để rồi không dám nghĩ đến hậu quả đang đón chào phía trước đây? Phân vân vài phút, Bích Huy thả cánh cửa nghiêng người tránh ra, Thái Mỹ hùng hùng hổ hổ tông cửa đi vào, nụ cười quỷ dị tác quái đến mang tai. Thiết đầu công, và da mặt máy khoan không lủng học hỏi từ các seme vô sỉ trong các tác phẩm yaoi kinh điển, thiệt là hữu hiệu a~

Bích Huy nghe rõ da đầu tê rần rật từng trận.

~ ~ ~ * * * ~ ~ ~

Toàn bộ bang chúng của Thuận Thiên Bang đã lục tung khắp cả thành phố, thùng rác cũng mở ra, hồ gas cũng bật nắp mà chẳng thể tìm được người, mà bọn nó cũng chẳng biết là ai, thậm chí đại ca cũng chẳng thể miên tả rõ ràng máy ngang mũi dọc kẻ bị truy nã ra sao nữa. Cái gì mà cơ thể mảnh mai gợi cảm, cái gì mà gương mặt thanh tú, lại còn cái gì mà đôi mắt ngập nước với cái miệng nhỏ đáng yêu, hỏi làm sao mà tìm ra.

Thật ra, hạ lệnh lục tung thành phố cũng chỉ là kế nghi binh, để con ác quỷ thật sự Đam Thái Mỹ lơ là cảnh giác. Đám bang chúng bám sát theo sau Đam Thái Mỹ cũng chịu số phận thê thảm không kém. Đại ca đã ra lệnh, dù bất kỳ nam sinh xinh đẹp mảnh mai nào mà Đam Thái Mỹ đến gần cũng bắt về ráo trọi. Khốn nỗi, là Thái Mỹ thấy zai đâu là xấp vô đó, bọn nó bắt người mà mệt không kịp thở ra hơi.

Mà các bé zai bắt về, đại ca cũng chẳng làm gì, chỉ cầm mặt lên soi soi, rồi móc chocolate ra, quẹt lên mặt mũi người ta mấy phát, rồi đá con người ta bay ra khỏi cửa. Tiếng lành đồn xa, đại ca Thuận Thiên bang Đam Long càng nổi tiếng khắp nơi vì vậy bắt zai đẹp về để đá đấy?!!

Tam sao thất bản, nhiều lời đồn đãi xuất hiện, nên trên phường dưới xóm, cứ ai là nam cũng mong bị (được) bắt để chứng minh ta là thực sự là giai đẹp chính hiệu.

~ ~ ~ * * * ~ ~ ~

Sau 1 tuần không có kết quả gì, Đam Long ngày càng chìm vào suy tư ảo não, lúc này, có thằng đàn em hiến kế.

__ Bao lâu qua bọn em tìm mãi mà không có tung tích, chung quy là do không có hình ảnh hay thông tin cụ thể. Chỉ bằng đại ca họa ra chân dung kẻ cần tìm, biết đâu sẽ mau chóng bắt được người?

Ngẫm thấy lời thằng đàn em cũng có lý, thế là Đam Long tra vấn ngược lại.

__ Thế bọn mày còn đợi gì mà không kiếm họa sỹ đến đây?

__ Dạ. Đại ca. Khắp thành phố này, họa sỹ thiên tài xuất chúng chỉ có mỗi mình Hoàng Bích Huy lớp 10S, bạn cùng lớp với Đam Thái Mỹ tiểu thơ mới có thể vẽ được một bức đại ca ưng ý nhất. Nghe đồn tên nhóc đó từ năm mười tuổi đã có không biết bao bức vẽ đạt được giải thưởng lớn tại các cuộc thi trong và ngoài nước đấy ạ.

__ Tốt. Đem nó lên đây. – Đam Long hất tay.

Chỉ trong vòng 15 phút, đám đàn em đã rục rịch xách lên 1 thằng nhóc nhỏ nhắn, dính chai dầy hai mươi thước, đầu tóc thì bù xù như tổ quạ, xấu ma chê quỷ hờn, vừa thấy Đam Long đã run bắn lên bần bật. Hắn ngẫm ngẫm lại nghĩ nghĩ, có tin được vào tay nghề của cái kẻ này hay không? Nhưng thôi kệ đi, thiên tài đứa nào chả thần kinh, hắn và con em hắn không phải là ví dụ điển hình nhất hay sao.

Mấy thằng đàn em nhấc thằng bé ngồi xuống bàn đối diện Đam Long. Đam Long ngẫm nó sẫm soi mà lòng vẫn không ngừng tự hỏi : Với cái bộ dáng của con mọt sách quê mùa này làm sao Thái Mỹ chịu chơi chung với nó cơ chứ?!! Không phải từ trước đến nay tiêu chuẩn nhìn người của con em nó vẫn là đặt tên mình lên đầu sao? Với con quý con ấy thì “Mỹ” chính là từ không thể thiếu để đánh giá kẻ đó có phải người hay không cơ mà?

Huy nhìn thấy Đam Long mà không khỏi rúm người lại, nhưng vẫn cố nuốt lấy lời Thái Mỹ mà ngồi yên.

“Ông yên tâm đi, hôm đó bọn tôi lột sạch ông rồi có tụt qua chút đỉnh mới đang lên anh hai, giờ ông trở lại cái bộ dạng hai lúa thường ngày anh hai sẽ không nhận ra được đâu.” – Nụ cười nhăn nhó của Thái Mỹ chợt tắt ngúm khi nhận được cái liềm lạnh như dao mổ của thằng bạn, nó khẽ chột dạ im re.

“Tất cả đều nhờ phúc của bà và ba con quý đội lột người kia cả.” – Bích Huy hậm hực. Nếu không như thế cậu có phải suốt ngày ngó trước ngó sau lên lút như kẻ trộm thế này hay không, Ra đường lại không dám quang minh chính đại mà đi mà cứ chui rúc sau lưng kẻ mình hận thấu xương này nữa.

__ Anh...

__ Phải gọi là đại ca ! – Một thằng đàn em cáo mượn oai hùm, chưng ra cái vẻ tự đắc quát.

_ Dạ... – Bích Huy khẽ run, không phải vì tên cáo con mượn oai hùng, và chính là con cầm thú đội lốt người đang đối diện cậu. – Đại ca muốn vẽ gì ạ?

_ Phải nhẹ nhàng với em nó. – Đàm Long quát thẳng đàn em, rồi lại quay sang Huy, mỉm cười rất thân thiện. – Bình tĩnh nào, cậu bé. Anh muốn em vẽ một bức chân dung: Đó là một thiếu niên chừng tuổi em, cao cũng tầm tầm em, gầy gầy như em ” – Soi soi đứa nhỏ đang cứng người trên ghế đối diện Đàm Long thoáng mỉm cười, chắc thằng bé sợ quá đây mà – ” Tuy nhiên người đó có đôi mắt to ngập nước, cái eo nhỏ nhắn mê người, cặp mông... chà chà... trắng trắng hồng hồng nha, nhéo rất đã tay nha. Đặc biệt là cả người phủ chocolate á.”

Nghe xong đại ca tả người bị truy nã không khí căn phòng chợt lạnh thêm mấy đám đàn em rùng mình, cả người mồ hôi lạnh tuôn xối xả.

Huy khóc không ra nước mắt. Cái quái gì thế này, cái tên tinh trùng tấn công não này đang tả cái quái gì vậy, những từ ngữ như thế cũng có thể phun ra được. Dù đã đoán chắc 99,99% là Đàm Long đang nói tới ai, nhưng Huy không thể theo bản năng mà tự họa ra chân dung mình được, muốn tự sát hay sao? Suy nghĩ hồi lâu, Huy quyết định phóng bút thảo thần tốc 1 bản ký họa rồi run lấy bấy trao nó lại cho Đàm Long.

Đàm Long khẽ nhú mày, cái này được gọi là thiên tài hội họa? Hắn bắn khoản trong giây lát, gật gật đầu hướng đàn em lên tiếng:

_ Đưa cậu bé về cho thật tử tế.

vừa dứt lời Bích Huy lại được mấy thằng đàn em nhấc lên, bê ra khỏi phòng, sau cặp đít chai quá dày nên không ai có thể nhìn thấy ánh mắt cậu không rõ vì sao mà không rời khỏi dáng người cao to trong bộ sơ mi bó không bao giờ cài quá 3 cái nút đó.

Đàm Long vẫn nhìn bức vẽ vẫn rất đắm chiêu. Nếu nhờ bức họa này mà có thể tìm được người thì một là bọn đàn em hắn là chó săn chuyên nghiệp với trình độ hành nghề siêu đẳng, hai là “chiếc bánh nhỏ” kia quá ngu ngốc tự đem mình đến nộp. Nhưng biết làm sao, hắn cũng đường cùng rồi.

Từ hôm đó, trên bảng thông báo khắp các trường cấp 3 trong thành phố được niêm yết cáo thị, vẽ hình .... 1 thỏi chocolate biết đi. Công cuộc tìm kiếm ngày càng khó khăn bội phần.

“Mỗi khi anh tìm đến, em lại bỏ chạy. Chi bằng, anh bắt em trốn cứng ở một nơi duy nhất, không biết chạy đi đâu. Rồi từ từ sẽ bắt được em.”

~ ~ ~ * * * ~ ~ ~

Ai đời lại đi truy nã một thỏi chocolate biết đi. Nhưng người người cười không dám cười, mà lo cũng không dám lo vì e dè thể lực Thuận Thiên Bang.

Và cũng từ khi cái cáo thị được phân phát, ngoại trừ đi học, Bích Huy càng sợ bước ra khỏi nhà, dù chỉ là nửa bước. Cái cảm giác giống như ai cũng nhìn ngó mình chằm chằm, thật sự khiến Huy muốn gào thét.

Quảng cả cọ và bảng màu xuống đất, Huy tháo cặp kính vứt vào một góc, đề lên những bức tranh bị vỡ nát. Bao nhiêu lần cũng như bao nhiêu lần, mỗi lần cậu phác họa một bức tranh, thể nào rồi nó cũng mang hình dáng rắn rỏi đó, ánh mắt đối khát đó, đôi môi rất mềm đó, chiếc áo sơ mi nhàu nhĩ phanh ngực đầy tự tin đó.

Đàm Long.

Đàm Long.

Đàm Long.

Cậu hận cái tên Đàm Long. Hận cả cái sự ngu ngốc của hắn. Cậu đã ở đó, ngay trước mặt hắn, thế mà hắn không hề hay biết. Thế mà hắn còn bảo sẽ tìm cho ra cậu. Tại sao lại có thể ngu ngốc đến như vậy? Tại sao... Cậu lại nghĩ đến hắn nhiều đến như vậy? Cái cảm giác thất vọng khi hắn không nhận ra cậu này từ đâu mà có?

Huy ôm lấy vai, cơ thể lại run nhẹ nhẹ.

~ ~ ~ * * * ~ ~ ~

Một tháng rồi mà vẫn không tìm được “cái bánh nhỏ” bí ẩn đêm đó, Đàm Long bắt đầu có chút nản lòng. Hắn chợt nhớ câu nói của Thừa Phong.

“Một con thỏ kiêu kỳ nào đấy nhảy vọt khỏi vòng tay của cậu mà chưa được cậu đồng ý, nên đâm ra bực dọc phải không? Bang chủ?”

Long nhớ rất rõ, không hề nói ra về việc mình đang phiền não, làm sao Phong có thể đoán ra ngay được? Phong là một người luôn chần chu mặc đồng phục. Một phần vì cậu ta rất mảnh mai, rất dễ bị nhầm là con gái, bộ đồng phục có cầu vai sẽ khiến cậu ta trông cao to lên được 1 tấc. Một phần nữa, cậu ta cũng là một tên đẹp mắt nha....

Tuy nhiên, thằng nhóc đó chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể đoán được việc hắn đang mắc phải, vậy cái chức quân sư quạu mo đó hắn mà không tận dụng cũng thật có lỗi với chính mình đi.

Nghĩ vậy, Đàm Long với tạm một cái áo khoác mặc vào rồi tong tưởi vác xe chạy đi.

~ ~ ~ * * * ~ ~ ~

End chap 5.

khóc tức tưởi

6. Chương 06

Chap 6

Thừa Phong hơi nhướng mắt nhìn cái tên vừa tông cửa phòng cậu lao vào như điện xẹt, hừ lạnh một cái cậu tiếp tục lau chùi thanh kiếm yêu quý mà suy nghĩ: không biết cái cửa này thọ được sau mấy cú tông nữa đây.

“Có gì thì nôn ra không thì biến.”

Thừa Phong lạnh tanh nói. Dù mang danh đại ca và đàn em nhưng cậu, Đàm Long và Linh Nghiêm đã lớn lên bên nhau từ nhỏ, chỉ cần không có mặt người ngoài, Thừa Phong sẽ không giữ phép tắc, chả kiêng nể gì mà hăm hù với hắn.

Đàm Long cũng lười so đo, trong đầu hắn bây giờ chỉ có duy nhất ý nghĩ là làm sao nhanh nhanh chóng chóng tìm ra cái “bánh sinh nhật” kia thôi.

“Hey hey” – Đàm Long xí xốn xán lại gần thằng bạn thân cười gian xảo.

Hơi nhích mông tránh đi, nhẵn mặt nhìn thẳng bạn đang trưng cái vẻ dụ dỗ zai nhà lành ra cười vô tội.

“Cái gì?” – Thừa Phong khó chịu nhăn mày, cái bản mặt này của Long làm cậu biết sắp có chuyện không lành.

“Quân sư quạu mo, mày nói coi, làm sao tao mới có thể tìm được đứa tao đang truy nã bấy giờ?”

Đam Long hứng thú nhìn nhìn, hấn cứ chòng chọc nhìn như muốn móc não thẳng kia ra lấy được câu trả lời. Thừa Phong thoáng rung mình, thật tửm quá đi.

“Tao làm sao biết. Mà cứ ra lệnh cho đàn em tìm đông tìm tây, không kể rõ ngọn ngành thì đi mà hỏi chúa để biết thêm chi tiết ấy.”

“Không phải mà nhìn qua là biết sao?” – Đam Long đưa tay định nhéo nhéo cái má thon thon trước mặt thì mũi kiếm của Phong đã kề sát mang tai, Long liền thu tay lại. Không dễ thương chút nào, chẳng bù với em “bánh” nhà mình. Rõ ràng cũng là cái dạng con cún nhỏ đáng yêu mà. – “Mày mới nhìn qua đã biết là ta bị đứta nào đẩy bỏ boom rồi chuồn mất còn gì?”

“Haizzzzzzzz” – Phong thở dài cái sượt. – “Trên đời này ngoài đàn bà ra thì cái tâm trạng hưng trí bừng bừng của mày có bao giờ tuột dốc được đâu, không thấy được mới là đồ ngu á.”

“Không phải đàn bà.”

“Hả” – Thừa Phong giật bắn mình suýt nữa đánh rơi thanh kiếm yêu quý. Tưởng mình nghe nhầm, cậu dè dặt hỏi lại – “Không phải đàn bà? Vậy chẳng lẽ là...”

Đam Long ngo ngoáy người không yên, hấn có chút thiếu tự nhiên mà gật gật đầu.

“Ông tổ của tôi ơi...” – Thừa Phong nhảy dựng lên khỏi giường, không để ý mà tay cầm kiếm huơ loạn xạ – “Mày không phải straight sao? Sao lại đi lòng một thằng con trai thế?”

Đam Long hậm hực. Có cần phải phản ứng mạnh mẽ như vậy không chứ. Đành rằng trước đây đúng là hấn thích nữ, nhưng khẩu vị không thể thay đổi hay sao? Hơn nữa, cái “bánh” đó thực sự rất mê người mà. Để tâm hồn mình treo ngược cành cây, Đam Long khề liếm mép, sao lại cảm thấy đối ta?

Ngó chăm chăm cái thằng chỉ thiếu đường nước bọt chảy ròng ròng mà Thừa Phong vô lực ngồi phịch lại chỗ cũ. Lần này thì Thuận Thiên Bang thăm rồi.

“Mị lực thằng nhóc đó mạnh đến thế nào mà khiến mày cố chấp không buông thế nào?”

Thở hắt ra, Thừa Phong mới từ từ lên tiếng.

“Được rồi, mày từ từ kể tao nghe xem thế nào.”

*** Cut cut cut ***

Một giờ sau.

“Há há há”

Linh Nghiêm nằm trên giường Thừa Phong lăn qua lăn lại, ôm bụng cười từng tràng không dứt. Một giờ trước bị hai thằng bạn triệu tập đến họp khẩn cấp, hấn vội vã chạy đến, không ngờ đến nơi lại được nghe một câu truyện hài thế giới thế này. Ai mà không biết đại ca Thuận Thiên Bang là kẻ bay bướm trắng hoa vậy mà...

Đam Long nhìn thẳng cười đến đứt dây kia mà mặt đen xì như trời vào tiết giông bão. Thừa Phong cúi xuống giả bộ lau kiếm, miệng vẫn mím chặt ngăn tiếng cười.

“Mày cười đủ chưa?” – Đam Long bực tức đứng bật dậy – “Chưa đủ thì cứ cười cho đến chết đi.”

Biết đại ca bắt đầu bực bội, Linh Nghiêm ngồi dậy chỉnh đốn lại quần áo, nhìn thẳng vào đại ca nhà hấn, lấy lại hình tượng thường ngày mà nói.

“Nói vậy bang chủ muốn tìm lại “cậu bé chocolate” đêm nọ?”

“Hỏi thừa, nếu không chẳng lẽ tìm ông già nhà mày?” – Đam Long vẫn không nuốt được cục tức ứ đầy trên cổ họng.

“Bình tĩnh đi Bang chủ” – lúc bấy giờ Thừa Phong mới kéo hấn ngồi xuống khuyên – “Nghiêm nó có thiện ý mà, 3 cái đầu suy nghĩ tốt hơn 2 chứ.”

“Phong nói không sai.” – Lĩnh Nghiêm gật đầu hưởng ứng. – “Không phải mỳ bảo bánh và người đều do bé Mỹ mang đến? Sao không hỏi con bé xem?”

Đam Long hừ lạnh, con quỷ nhỏ ấy mà nói thì ông đây tìm đến mỳ đưa chúng mỳ diễn hài làm cái gì. Thừa Phong và Lĩnh Nghiêm không hện mà cùng đưa mắt nhìn nhau, ả của Thái Mỹ có vẻ khó khăn đây.

“Như thế này đi Long.” – Bộ não mưu mẹo của Lĩnh Nghiêm bắt đầu hoạt động – “ Không phải bé Mỹ mê mấy thằng giai đẹp sao? Hơn nữa theo như mỳ nói con bé có sở thích sưu tầm hình mấy thằng ấy khóa thân à? Mỳ đạt chuẩn á, thử tự sướng vài cái coi sao.”

Lia ánh mắt sắc lẹm lườm thằng kia khiến câu nói sau chưa kịp thốt ra đã phải nuốt lại, Đam Long vẫn hậm hực đáp trả:

“Tao cả ngày ở trần trong nhà, nó thiếu gì ảnh tao.”

“Vậy kiểm mấy thằng bên ngoài về chụp rồi cho nó là được rồi.” – Vẫn cặm cụi lau kiếm, Thừa Phong đưa ra chủ kiến.

Dường như cảm giác được luồng nhiệt nóng rực bắn về phía mình, Thừa Phong ngược lên bắt gặp hai thằng bạn đang nhìn mình chăm chú.

“Sao tao lại không nghĩ ra chứ?” – Đam Long đứng bật dậy tông cửa chạy ra ngoài, trước khi đi không quên ném lại một câu đầy hờn hở – “ Bé Phong, ân nghĩa này của cưng anh đây sẽ báo đáp đầy đủ.”

Hai kẻ trong phòng nhìn theo khói bụi tung bay do kẻ nào đó tạo ra mà ngẩn người chết lặng.

Chạy theo anh Long

“Thái Mỹ, Đam Thái Mỹ”

Đam Long chạy vào phòng tựa tên bắn. Đập tung cánh cửa, trước mắt hắn là cảnh con em gái ngồi xếp bằng trên giường, tay lia lịa mức sữa chua, mắt thì dán chặt vào cái màn hình LCD to vật vờ. Trên màn hình là ba thằng đàn ông to con với ba màu da khác nhau đang ra sức vừa giữ vừa đè vừa vận động nhiệt tình trên người một thiếu niên nhỏ nhắn. Gương mặt vốn trắng nõn của thiếu niên kia đỏ ửng, cơ thể vật vẹo vì khoái cảm.

“Đam Thái Mỹ”

Đam Long quát âm lên. Anh mỳ thì đang tìm cái “bánh nhỏ” khắp nơi, mỳ thì rảnh rồi nhỉ, ngồi coi GV bình thần như thế này. Nhưng mà Đam Long cũng phải khâm phục ba mẹ, ngày xưa xây gì không xây sao xây tường cách âm đạt chuẩn đến thế cơ chứ.

“Hửm?” – Thái Mỹ ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn anh trai mình một cái lại cảm cú “nghiên cứu chuyên môn” – “Có việc gì ạ?”

Đam Long bước tới bên giường, hắn cố gắng kiềm giữ bức tức lại, lấy giọng nhỏ nhẹ nhất có thể để dụ dỗ nó.

“Đã hơn tuần nay rồi, em nhử mồi cũng nhử rồi, câu cũng đã câu rồi, giờ có thể cho anh thông tin về “ cái bánh nhỏ” chưa?”

“Bánh trái gì ở đây?” – Thái Mỹ vẫn không rời mắt khỏi màn hình. Biên độ dao động của đám người trên màn hình càng tăng thì tốc độ mức sữa chua của nó càng nhanh – “ Anh đang nói đến cái gì thế?”

Đam Long vất bỏ ý nghĩ muốn bóp cổ con này đến chết trong đầu, vẫn lấy ra cái giọng nhẹ nhàng nhất gọi chuyện.

“Thôi mà, anh em với nhau em đừng làm khó anh.” – Rồi trưng ra cái vẻ dụ dỗ con nhà lành chuyên nghiệp nhất, hắn bắt đầu vòng thương lượng. – “ Nếu em cho anh biết về thông tin lý lịch của bé ấy, thì chỉ cần em muốn, ảnh khóa thân với mọi góc độ của bất cứ thằng nào em yêu cầu sẽ được đặt lên bàn em vào ngày kia.”

Chiếc muỗng đang cắm vào hộp sữa chua chợt dừng lại trong một giây, Thái Mỹ nghi hoặc quay lại nhìn anh hai mình. Không phải chứ, ông này từ trước đến nay đều phỉ nhổ sở thích của nó vậy mà giờ tự nguyện lôi ra đối chác?

“Ai cũng được sao?” – Thái Mỹ nhướn nhướn mày.

“Ai cũng được.” – Đàm Long gật đầu chắc nịch.

“Là khóa thân nhá?” – Mắt con bé lóe lóe.

“Nếu em muốn thì 100% không thành vấn đề.” – Miệng hắn đã ngoác rộng đến mang tai.

“Nhưng mờ...” – Con bé vừa nghĩ, vừa đưa mắt nhìn ông anh đang suốt ruột muốn nhảy dựng lên – “Mấy cái ảnh đó ... em...”

“Sao sao?” – Đại ca Thuận Thiên bang giống như ngồi vào bàn chông, hắn nhảy dựng lên.

“Ảnh của nam sinh toàn trường và những Hotboy trường lân cận em... đều có cả rồi.” – Con em cười hì hì, quay lại tập trung múc sữa chua – “Giao dịch bất thành ha.”

“Không lẽ nào, anh mày thì sao?” – Đại ca bắt đầu lúng túng đi đi lại lại.

“Anh thì em có cả rồi á.” – Con bé liếc mắt khinh thường nghĩ, có cho giờ em chả còn thèm nhìn.

Rồi chợt con bé “A” lên một tiếng thu hút tên đang đi đi lại lại như con thoi.

“Sao sao, nghĩ ra chưa?” – Đàm Long xà xuống mắt hau háu nhìn em gái mình.

“Ờ ờ, vẫn còn một người.” – Ngậm cái muỗng con bé ra chiều suy tư.

“Ai thế nói mau, anh sẽ nhanh chóng mang đến cho ngay mà, nhanh lên nào.”

“Uhm...” – Con kia do dự đưa mắt thăm dò ông anh máu đã bốc qua đầu – “Là Lâm...”

“Lâm?” – Đôi mày cương nghị nhú chặt.

“Thừa...” – Mắt con kia bắt đầu đỏ lên.

“Thừa?” – Một bên mày nhướn cao giật giật. Không lẽ...

“PHONG”

“Phào...tưởng ai...CÁI GÌ?” – Đàm Long tá hỏa chút nữa ngã ngựa khỏi giường – “Mày... mày không phải muốn nói đến Lâm Thừa Phong đó á?”

Con bé gật gật ra vẻ vô tội, mồm ngậm cái muỗng không buông.

“Không phải chứ?” – Đàm Long thảm than khổ – “Ai nó không nhắm sao lại nhắm cái thằng bảo thủ mà bạo lực ấy? Nếu thằng kia mà biết thì...”

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hắn vô thức sờ sờ cổ, cố gắng nuốt xuống ngụm nước bọt mà cười giả lả:

“Bé con, đổi... đổi người khác có được hay không?”

Gương mặt đối diện chợt đan lại, quay ngoắt trong tức khắc:

“Không thương lượng.”

“Tại sao chứ, thằng đó không đụng vô được đâu, sẽ chết đó, em cũng biết mà.” – Đàm Long nhăn nhó.

“Cũng vì khó nên mới nhờ anh, không thì em tự dè anh ấy ra chụp rồi.” – Con bé hứ một cái thật dài.

“Nhưng mà...” – Hắn vẫn ra chiều khó khăn.

“Chắc anh không biết, nếu cho anh biết thông tin của người đó cái giá của em phải trả sẽ đắt đến thế nào đâu.”

Mắt không rời TV, tay liên tục đưa sữa chua vào miệng, con bé bình thản nói.

“Uhhmm...” – hấn đầu tranh tư tưởng thật vất vả, hơn một ... phút sau hấn lằm bằm – “ Phong, vì hạnh phúc cả đời của tao... mày phải chịu thiệt rồi.”

Và quyết đoán y như thế, hấn chìa tay ra:

“Giao dịch hoàn thành.”

Nụ cười của hai anh em nó chưa bao giờ giống nhau đến thế.

Kjss mệt, Kjss nhảy cóc qua đoạn kể đây :”>

Ngày những tấm ảnh chụp lên Lâm Thừa Phong trong phòng thay đồ nằm trên bàn Đam Thái Mỹ cũng là ngày toàn bộ người đi đường tá hỏa khi thấy một anh chàng đẹp rạng ngời và quá trời chói lóa chạy rầm rầm trên đường. Không biết trên đường hấn đi qua bao quý bà quý cô quý chị – với kinh nghiệm tình trường phong phú – phải quay đầu ngoái nhìn mà thầm than thở : sao cậu bé đẹp trai ấy không liếc mắt nhìn người ta lấy một giây. Còn cái em bé bỏng ngây thơ thì không kịp ngoái đầu đã thi nhau ngất toàn tập.

Kể khùng bố tàn sát phái nữ hàng loạt kia một chút cũng không để những người xung quanh trong mắt mà chỉ nhăm nhăm chạy đi, trong đầu hấn bây giờ chỉ tâm tâm niệm niệm là phải nhanh nhanh đi túm cái “bánh di động” kia lại nếu không muốn nó trốn mất.

Khi con em hấn thao thao bất tuyệt về nhân vật nổi cộm trong bang vì cả tuần mà một chút manh mối cũng không tìm được kia hấn đã chết đứng cả... một phút. Hấn thật không ngờ rằng thằng nhóc mọt sách quê mùa kia lại là cậu bé quyến rũ chết người đã cùng hấn trải qua một đêm nóng bỏng.

Làm sao có thể liên hệ một cặp mắt kính dày cộp với đôi mắt sững nước mê hoặc kia?

Làm sao có thể đánh đồng mái tóc mềm mại hôm nào với cái đầu tổ quạ nọ?

Càng không thể nhìn một chút mê đắm trên cái gương mặt cứng đờ ngồi vẽ trước mắt hấn hôm đó.

AAAAA

Nhưng nói đi nói lại, hấn thực sự là có mắt như mù mà, thật muốn động đầu vào tường chết quách đi cho xong.

“”Bánh nhỏ” yên tâm” – Vừa chạy như bay hấn vừa nhủ thầm – “ Lần này anh sẽ không để em chạy thoát nữa đâu cưng ạ.”

Xách camera đuổi theo XD

~

Phòng mỹ thuật của trường là nơi ưa thích của Bích Huy đặc biệt là vào sau giờ học. Các phòng học không bóng người, hành lang vắng lặng – sự yên tĩnh này giúp cậu có thể tập trung cao độ để hoàn thành những tác phẩm còn dang dở.

Nhưng dạo gần đây dù yên lặng ra sao, cổ tập trung thế nào thì khi đưa cọ lên cậu vẫn cứ hạ xuống. Khẽ thở dài, cậu không hiểu tâm trạng mình sao nữa.

Nhìn những bức họa gần đây cậu thầm ngán ngấm. Hình ảnh chúng hiện lên không phải những thứ cậu muốn vẽ mà toàn là do tay họa lên trong vô thức. Nếu không phải là gương mặt mê man khi đắm chìm trong dục vọng của người đó thì cũng là tấm lưng trần của ai kia trong nắng sớm. Gần đây nhất cậu lại vẽ lên gương mặt bình thần của hấn khi đối diện nhờ cậu họa người trong mộng. Tuy biết người đó là mình nhưng trái tim cậu vẫn không ngừng nhói đau, người ấy lặng yên ngồi đó, đẹp như một pho tượng Hy Lạp nhưng lại xa xôi, không còn nóng bỏng và nhiệt tình như đêm nào...

Cổ gạt tư những tư tưởng rối nùi quay cuồng trong đầu, cậu lại hướng cây cọ lên nền vải trắng. Cậu họa lại giấc mơ mình đêm qua. Con người đó một phút trước còn ôm cậu, hôn cậu nhưng chớp mắt người đó lại bình thần quay lưng lại rồi xa. Cậu chỉ biết nhìn theo bóng hình đang dần mờ nhạt ấy cố chạy theo cổ gào khóc níu giữ nhưng chân không thể động, thanh âm không thể thoát ra.

Cậu bật dậy thấy mình vẫn ở trong phòng, tấm chăn đã rút khỏi giường từ lúc nào còn gương mặt thì đầm nước. Cậu muốn chạy đến bên hắt, nói với hắt người hắt đang tìm kiếm là cậu nhưng lí trí lại không ngừng ngăn cản. Cậu sợ... một nỗi sợ mơ hồ....

“Cạch”

Cửa sau lưng mở ra, cậu không quay đầu lại mà lên tiếng?

“Cậu quên gì hả Trọng Nguyên? Cậu cũng thật là cứ quên trước quên sau.”

Nhưng đáp lại cậu không phải tiếng nói rụt rè của cậu bạn cùng lớp mỹ thuật mà là giọng nam trầm đầy từ tính:

“Ai là Trọng Nguyên?”

*** End chap 6 ***

Tung hoa tung bông tung dép tung lung tung

7. Chương 07 (End)

“Ai là Trọng Nguyên?”

Cây cọ trong tay Huy run rẩy rơi xuống, cậu luống cuống cúi xuống định nhặt thì bàn tay bé nhỏ đã bị bắt lấy, ngẩng lên đã thấy ánh mắt sẫm soi nhìn mình. Môi Huy run run.

“Đại... Đại ca... ghé qua có điều chi dạy bảo ạ?” Người đã đi rồi, tranh cũng đã vẽ rồi, anh còn tìm đến đây làm gì.

“Anh hỏi lại. Ai là Trọng Nguyên?”

Đam Long gằn giọng, tay vô thức mà xiết chặt. Cái gì của hắt, chỉ tuyệt đối là của hắt, chỉ được nghĩ đến hắt, chỉ được gọi tên hắt. Nếu là kẻ khác, dù chỉ gọi tên cũng không được phép. Đến khi gương mặt bé nhỏ đối diện bị cặp kính dày che mất một nửa nhưng vẫn nhìn rõ là đang vắn vẹo vì đau, Đam Long mới hoảng hốt mà buông tay.

Huy ôm lấy bàn tay nhỏ bé đỏ tấy vì bị xiết chặt, vẫn gượng cười mà lòng đau như cắt.

“Bức tranh cáo thị có sai sót gì sao, Đại ca?” Còn lưu luyến dây dưa mà làm gì?

Rất muốn chạy đến, vô lấy cơ thể nhỏ bé kia ôm vào lòng, nhưng cái nét đau đớn run rẩy đó, lại khiến trong lòng Đam Long do dự. Hắt hít một hơi dài để lấy lại bình tĩnh, rồi nặn ra nụ cười phong tình thường nhật.

“À, bức tranh đó rất hoàn mỹ. Chỉ là ngưỡng mộ tài năng của em, anh muốn nhờ em vẽ một bức tranh khác.”

“Em tài hèn sức mọn, hy vọng đại ca không chê.”

Huy y lời, vội vã gỡ bỏ bức họa đang dở dang để thay một khung tranh khác thì Đam Long đã ngăn lại, rất dịu dàng mà mỉm cười.

“Cứ tiếp tục vẽ xong bức tranh đó là được rồi.”

“Dạ.” – Huy gật đầu.

Cánh tay cậu run rẩy từng hồi. Khuôn mặt đó, gằn gù đó, khi này cậu còn gào thét gọi tên, giờ đang ngay bên cạnh, nhưng phải giả vờ không quen, không biết. Cậu phải làm sao, để kẻ đó rời đi, để kẻ đó, thôi khiến con tim cậu nhói lên, đau thêm từng trận?

Huy lại đặt bức tranh dang dở lên giá, trên đó đã phác thảo một khuôn mặt nam tính, sắc bén cái thần khí oai phong mà người ta phải nể sợ, kiêng dè. Huy lại cầm cọ, chấm một ít màu, và tiếp tục cặm cụi vẽ. Cậu diễn kịch cho ai xem đây?

Đam Long đưa tay ra sau lưng khóa lại cửa ra vào, buông cả rèm che. Hắn lại quay người, chăm chú nhìn cái bóng nhỏ nhắn đang cặm cụi đó, chậm chậm tiến đến.

“Thiên tài hội họa, quả không đặt nhầm người. Thần thái của ta em có thể nắm bắt mau lẹ thậm chí không cần thoáng nhìn.” – Đam Long mỉm cười. – “Nhưng, tranh tự họa thì lại vẽ không ra gì.”

Nghe một bàn tay di lạc sờ loạn trên người mình, Huy giật thót, nhưng vẫn cố gắng giữ đường cọ thật bình tĩnh.

“Em nghĩ, trong trí nhớ của anh, em thật sự chỉ là 1 thanh chocolate biết đi thôi sao?”

Đam Long ôm chầm lấy Huy từ phía sau, đôi môi tìm đến vùng da nhạy cảm trên cổ cậu, mũi hít lấy hương nước hoa CK quyến với mùi của màu vẽ, vẫn ngọt và thơm hết như vị chocolate hôm trước. Bàn tay hắn luồn trong áo cậu, tìm đến những nơi mẫn cảm nhất mà hắn đã sớm thuộc nằm lòng.

Huy chỉ còn nước run lấy bầy mà ngã quỵ. Đam Long dè Huy nằm ngửa ra sàn, rồi nhanh chóng xé đi chiếc áo sơ mi mỏng manh trên người cậu. Cọ và màu văng tung tóe, rơi trên cả làn da trắng nõn, lẫn vào những vết thâm tím, những dấu hôn còn chưa mờ hẳn.

Đam Long cười ma mị, tay luồn vào tóc cậu, vuốt lại mớ tóc rối bù cho thật thẳng thơm, rồi tháo đi cặp đít chai dày cộm trên gương mặt.

“Cái bánh chocolate nhỏ bé của ta, em tưởng là có thể thoát khỏi ta hay sao...”

Câu nói còn bỏ ngổ ở đó, nhưng Đam Long chợt sượng đứng. Vẫn đôi mắt to tròn đó, giờ lại ngấn đầy nước mắt. Những giọt nước mắt đau đớn, tức tưởi mà chòng chọc vào hắn. Cậu đang khóc, khóc thật, chỉ không bật thành tiếng, chỉ im lặng, càng khiến hắn bối rối.

“Chết tiệt, tại sao lại khóc!”

Đam Long không phải một người giỏi chịu đựng, vì hắn vốn không cần phải chịu đựng. Hắn cúi xuống, hung hăng liếm cạn nước mắt của Huy, rồi ngấu nghiến đôi môi cậu, cắn nát cho đến khi tấy đỏ, rồi lại mân mê chiếc cổ thon dài.

“Anh đến đây chỉ vì đói, phải không?” Hơi thở yếu ớt, nóng hổi cọ vào tóc Long mà thều thào. “Ăn cho no rồi đi đi.”

Long không buồn ngẩng lên, chỉ tiếp tục tìm môi xuống hai đầu nhũ, mạnh bạo cắn mút, những dấu hôn chưa kịp mờ lại sưng tấy. Mặt Huy méo mó, cơ thể nhỏ bé run lên bần bật.

“Nếu chỉ ăn, thì bất kỳ ai cũng được. Nếu no, thì chỉ có thể là em.”

“Miễn là thơm ngon, thì với ai cũng được kia mà.”

Giọng Huy khàn đi.

Long không trả lời, đầu lưỡi vẽ những vòng tròn quanh rốn cậu, liên tục quấy nhiễu nhưng điểm nhạy cảm nhất làm Huy cứ co giật không thôi. Tay hắn tìm đến bông hoa nhỏ dưới mông Huy, nhẹ nhàng xoa nắn rồi chậm rãi tiến vào mà náo động bên trong, tìm đến nơi sâu nhất.

“Thơm ngon, em nghĩ rằng còn có kẻ khác thơm ngon hơn em sao?”

Huy rùng mình, giật bắn người vì khoái cảm khủng khiếp. Nơi nhạy cảm đó cứ đáp ứng ngón tay Long như đã trở thành bản năng vậy. Cậu ghê tởm chính mình, lý trí chỉ muốn chối bỏ nhưng cơ thể cậu không chịu nghe lời cậu nữa rồi. Cậu toan vùng chạy, thì Đam Long đã xiết lấy vai Huy, ép cậu nằm xuống.

“Buông tôi ra!” Huy gào thét.

Long vờ không nghe thấy, chỉ hôn dọc đường sống lưng cho đến tận cùng, rồi nâng cặp mông thon của cậu lên môi, chậm chậm đưa lưỡi vào trong, nếm cái hương vị rất riêng-chỉ-dành- ột-mình-hắn, tay sờ loạn phần bụng trắng nõn. Hắn sẽ không buông, dù cả đất trời này sụp xuống đi nữa, hắn cũng không buông.

“Bao nhiêu cô gái xinh đẹp vây quanh anh. Một đứa xấu xí như tôi thì có là gì? Buông tôi ra!”

Bích Huy vùng vẫy dữ dội, nhưng lực siết của Đàm Long rất nhanh chóng khống chế cậu im lặng. Dem hai chân Huy trụ trên vai, hắn lại ném qua hai kẻ đuôi cậu, rồi phần da non bóng nhẫy. Đầu óc hắn bây giờ hoàn toàn trống rỗng, là nghĩ quá nhiều đến mức không thể nghĩ được nữa. Hắn kéo khóa quần, nơi phân thân đã căng cứng từ bao giờ, chôn nó vào cơ thể Huy, điên cuồng chiếm đoạt. Hắn hận không thể nuốt cả cậu vào trong bụng, để cậu không bao giờ có thể bỏ chạy khỏi hắn nữa. Cậu là gì, là gì, là gì, là gì chứ?

“Anh yêu em.” Long thì thầm, rất khẽ, thậm chí chỉ như hơi thở, nhưng vừa đủ để Huy nghe thấy. Đúng, chỉ có thể là yêu, nếu không yêu thì đã không cố chấp như vậy, tuyệt đối đã không cố chấp như vậy.

[ASD: Long: “Anh yêu em.” I love you...r body ==”

Kjss : Long: I want No...Body,No...body, but you...r =)))))]

Chỉ một lời đủ khiến mọi chống chọi, mọi sức lực vùng vẫy của Huy tan biến, cơ thể lại thêm một lần run rẩy, cậu úp mặt xuống đất, rồi lặng đi.

Cơn khoái cảm ủa tới như một cơn sóng trào khiến lý trí hắn bị bẻ vụn như một mẩu bánh quy giòn rụm, một cỗ dịch trắng như muốn xé rách cả cơ thể Huy mà ồ ạt tuôn ra, hòa theo cả máu mà chảy xuống theo hai bên kẽ đùi.

Xung quanh bỗng nhiên im lặng, im lặng đến mức khiến hắn hoảng sợ. Không có một phản kháng hay một cái vùng vẫy nào từ cậu, Long hốt hoảng nâng Huy dậy, xoay cậu đối diện về phía mình, trên khuôn mặt xinh đẹp đó vẫn chan hòa nước mắt. Cậu bé khẽ run nhẹ trong lòng hắn, rất khẽ nhưng đủ khiến hắn đau.

“Dối... trá~ Tôi... không tin...”

“Anh phải làm sao để cho em hiểu đây?” – Long hôn lên môi cậu rồi lên mắt. – “Anh yêu em, anh yêu em, anh yêu em!”

Đàm Long với lấy cây cọ và bảng màu vương vãi trên nền đất. Những thứ màu này, là một tay Huy pha chế, cán nhuyễn từ vỏ cây hoa hồng, lá trà, và các loại thảo mộc, tất cả cũng ướp một cái vị ngọt độc nhất, không lẫn đi đâu được từ Huy.

Long không giỏi vẽ vời, phải nói là cực kỳ ẹ nữa. Hắn cứ ngoáy tí những màu Huy đã pha sẵn trên bảng vẽ, cuối cùng ra một hỗn hợp màu nâu chocolate đặc sệt. Rồi chấm một bệt màu, hắn quẹt lên người Huy.

“Ah~” – Lực cọ không biết mạnh yếu thế nào, mà Huy rúng động từng cơn.

Hắn vẽ một con rồng, mà Huy cứ run bần bật, cuối cùng lại thành ra một con giun oằn nát. Hắn lại quẹt màu, bôi bôi xóa xóa.

“Ah~ Ah~”

Huy cứ run rẩy, thỉnh thoảng rên khẽ, làm hắn nhìn không được, lại dùng ngón tay để sờ phết. Nhưng ngón tay cũng không làm hắn thỏa mãn, hắn dùng lưỡi liếm màu, rồi quẹt lên thân Huy.

“Ah~” Huy cứ run rẩy dữ dội.

Cuối cùng, hắn viết cũng viết được một chữ Long trải dài từ hai đầu nhũ đỏ hồng đang run rẩy vất ngang bụng Huy, để cái móc của chữ g khoanh tròn vùng cấm địa để khẳng định chủ quyền của hắn.

“Em chỉ được là của anh. Duyệt nhất anh.” – Đàm Long lại hôn lên môi cậu, liếm lộng mà chiếm đoạt cả vòm họng.

“Xấu quá ~.” Huy rên khẽ, ra chiều bĩu môi.

“Không ngoan một chút nào.”

Long bị chạm tự ái, liền lôi cả cơ thể Huy ngồi lên đùi mình, tách nhẹ cặp mông nhỏ ra hai bên, rồi cảm thấy phần cơ thể đang căng cứng của mình ngập vào bên trong cậu. Huy chỉ còn nước hoảng loạn ôm lấy Long mà hét thành tiếng.

“Còn dám chê xấu nữa không?”

“Xấu... thật mà... Xấu... cực kỳ luôn.” Huy nói trong nước mắt.

Cái thanh chocolate này, to gan dám chê lão đại ta vẽ xấu, tội đúng là không thể tha, càng phải trừng phạt thích đáng. Đam Long giữ chặt hai bên eo Huy, thô bạo dao động phần thân dưới, cứ thế, hẳn “trừng phạt” Huy đến không còn sức để rên nữa.

.
. .
.

Con thú đói ăn không biết đã đến lần thứ mấy, vẫn còn sung mãn lạ thường. Huy lúc này nằm sấp trên bàn điêu khắc, Long thì trụ một chân dưới đất, một chân co gối đặt trên bàn đẩy đùi Huy đang rộng ra, hai tay chế trụ bụng cậu, nhịp nhàng tiến vào. Xung quanh là hàng tá những bức tượng thạch cao giường đôi mắt trắng dã vô hồn.

“Hãy tưởng tượng những bức tượng kia là người. Họ đang ngăm nhìn chúng ta đó.”

Long nói trong tiếng thở hổn hển đầy ma mị làm Huy càng ngượng chín người vì xấu hổ, càng xấu hổ thì nơi ấy càng xiết chặt lại, khiến Long khoái cảm dâng tràn không kìm được.

“Á Á Á

!”

Huy thét thành một tràng dài, bụng dưới thốn đau mà rên rỉ. Nơi cả hai gắn kết, không chịu được áp lực quá mạnh mà rỉ ra một dòng dịch trắng, ngay khi Long thu về thì thứ dịch ấy ồ ạt trào ra khỏi bông hoa bé nhỏ. Huy thậm chí đã ngất xỉu luôn rồi.

Ôm lấy “cái bánh nhỏ” mà mình đã vất công tìm kiếm bao lâu. Long thật thận trọng sờ nắn để tin chắc là Huy đang ở trong lòng mình. Hẳn sẽ không để mất cậu nữa, không bao giờ. Cho dù Thừa Phong có chém nát hẳn ra.

Đúng rồi... Thừa Phong....

Mớ hình khóa thân của nó... quả là phải cảm ơn mớ thuốc xổ cực mạnh của thằng Linh Nghiêm, không thì Đam Long hẳn không thể phục kích ở nhà vệ sinh mà chụp thuốc mê, bắt sống Thừa Phong về để chụp ảnh.

Hẳn là hẳn sẽ phải đem đầu mà tạ tội. Cái thằng bám riết bộ đồng phục đó, chỉ có nước băm chả Đam Long ra mà không nể tình anh em mà chớp mắt đâu.

(ASD: Lần này chả hiểu làm sao mà viết không thấy cảm xúc = =)

Kjss: Ai bảo em oánh thuốc xổ anh ý = =)

Lại nói về bộ ảnh khóa thân ở mọi góc độ của Thừa Phong. Sau khi upload toàn bộ video clip “chuyện trong phòng mỹ thuật”, Thái Mỹ đã lên ngay một kế hoạch khác.

~ ~ ~ Bonus ~ ~

~“Hôm nay Bang chủ mặc áo không phanh ngực.” Linh Nghiêm bóp bóp trán để tin chắc là mình không hoa mắt mà nhìn nhầm. “Lại còn bịt mắt bịt mũi kín mít nữa chứ. Chắc trời có bão lớn đây.”

“Suyt.” Đam Long đưa ngón tay lên miệng ra hiệu cho Linh Nghiêm vặn volume nhỏ hết cỡ. “Tôi đang lánh mặt... vài người.”

“Ok.” Linh Nghiêm cũng đưa ngón tay lên ngang miệng đáp lại. “Vậy thì... vài người đang đi tới, và họ... rất là tức giận.”

“Cậu bảo... ai cơ?” Đàm Long hoảng hồn quay người lại.

.

.

“Đ-A-M L-O-N-G. MÀY BỎ CÁI GÌ VÀO BỮA SÁNG CỦA TAO?”

Một thanh kiếm Nhật Bản to tổ bố chém xuống. Đàm Long và Linh Nghiêm nhanh chóng lách mình né được, không thì đã bị chẻ đôi rồi. Sàn nhà nứt một đường to mà nhún ngập lưỡi kiếm.

Thừa Phong phải mất rất nhiều sức mới có thể kéo thanh kiếm lên trở lại. Nhưng ngẩng lên, thì cái tên bịt mồm bịt mũi kín mít đã trốn mất dạng.

“TÊN-KHỐN-ĐÓ-ĐÂU-RỒI?” Thừa Phong nghiêng rằng.

“Tôi không biết.” Linh Nghiêm nhỏ giọng, so vai, còn ngón tay... chỉ về phía cái tủ đóng kín gần đó.

Thừa Phong vung tay một phát, cái tủ liền đứt làm đôi. Một bóng đen vọt ra, đập vào giữa mặt cái thùng đang loay hoay gỡ kiếm mà bỏ chạy, không quên để lại một câu.

“Linh Nghiêm, mày sẽ biết tay tao.”

“CÒN TAO, SẼ BẮM CHẮM MÀY.” Lúc này, Thừa Phong mới rút được thanh kiếm to tổ bố khỏi tường mà đuổi theo. Dấu giày còn in đỏ giữa trán.

Hôm đó là một ngày đầy đau khổ đối với hiệu trưởng trường trung học Hoa Anh Đào, cơ sở vật chất của trường bị phá hủy thê thảm. Từ cái tủ đựng dụng cụ chữa cháy, đến sàn hành lang, đến toilet ... nữ đều bị chém nát nặng nề.

[Kjss : Các anh zai ơi.... Hình tượng... Hình tượng.... phải giữ hình tượng mờ *Khóc rònng đuổi theo*

ASD: bắp rang đây, sữa chua đây, khăn giấy đây, máu tiếp tế đây, đồng giá 5k 1 bịch, mua 1 tặng 1 tính tiền 3 bịch. Xô hứng máu 30k 1 cái. Mua dzô. Mua dzô.]

~ ~ ~ End chap 7. ~ ~ ~

treo cổ

kjss : Vâng, thế là qua một thời gian dài đến post Kjss cũng lười rớt cuộc thì cái fic dạng Đàm mỹ – được sinh ra trong một lần cảm xúc biến thái siu cấp của Kjss và A.S.D thăng hoa – cũng đã được đóng mác Mission plete *Chấm nước mắt*. Chắc chắn những ai đã ném dép, ném gạch và bla bla các thứ vào 2 tỷ muội nhà Kjss cũng đã thờ phảo nhẹ nhõm thì thoát được cái fic bị ngâm dấm đến mốc meo này. Chắc mọi người cũng thì thầm to nhỏ mắc gì viết ra cái fic nhảm như vậy nhưng mờ...kệ đề, người ta thích đây là giề được ta nào *né dép*. Đùa thôi, viết fic bà con đọc chơi nên cố tình nhảm thía đấy, bà con đọc chút chít thư giãn ha.

Nice day ^O^!!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chocolate-love>